

LUCY DIAMOND

Léto
bez tebe

motto román

Léto bez tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

The logo for 'motto' consists of the word 'motto' in a white, lowercase, sans-serif font, centered within a solid black rectangular background.

Lucy Diamond

Léto bez tebe – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

The logo for Albatros Media features the word 'ALBATROS' in a bold, uppercase, sans-serif font, followed by a small black right-pointing triangle, and then the word 'MEDIA' in a similar bold, uppercase, sans-serif font.

LUCY DIAMOND

Léto
bez tebe

Praha 2019

Přeložila Michaela Martinová

KAPITOLA JEDNA

Když Olivia a Alec Tarrantovi tenkrát v červenci 1975 poprvé spatřili lasturový domek, byli manželé přesně osm hodin a dvacet dva minut a auto, které je mělo dovézt do cíle jejich svatební cesty, se porouchalo někde uprostřed devonské pustiny. Měli za sebou dlouhý horký den, jenž začal hned zrána hektickými svatebními přípravami: nejdříve kadeřnice kulmou natočila Olivii vlasy do zlatých loken, potom přišlo na řadu opatrné oblékání saténových šatů („Pozor na nohy, Olivie!“), při němž jí matka a sestry utáhly šněrování živůtku tak silně, že téměř nemohla dýchat. Následovala tichá, nervy drásající cesta v bentley vypůjčeném od souseda pana Johnsona, sladká letní vůně bílých růží v kostele a všechny ty známé, usmívající se tváře, které se k ní obracely, když s otcem kráčela uličkou k oltáři. Pronášení slibů a polibky, fotografování na hřbitově u kostela, a potom oběd, proslovy a tanec v hotelu Regent. *Paní Tarrantová*, opakovala si v duchu zasněně, když s ní Alec kroužil po tanečním parketu, silné ruce zlehka položené na jejich zádech. Už nebyla žádná Olivia Marchantová, sotva odrostlá dívka s dlouhými vlasy a pršákem. Nyní z ní byla manželka. Žena. *Paní Tarrantová*.

Správně měli v tu chvíli uhánět s větrem ve vlasech

cestou do Cornwallu směrem na chatu, kde měli strávit líbánky, se vzrušujícím (a svým způsobem děsivým) příslibem svatební noci před sebou. Místo toho auto vydalo zvláštní dusivý zvuk, zachvělo se a na místě se zastavilo, a oni tak uvízli uprostřed pustiny. Když Olivia stála na prašné krajnici ve svých brokátových svatebních střevíčkách, dlouhou těžkou vlečku třípytivých bílých šatů přehozenou přes ruku, aby se neušpinila, ucítila v krku obrovský knedlík a na kratičký moment si myslela, že se doopravdy rozpláče. Ve svůj vlastní svatební den!

Alec už si vyhrnoval rukávy košile, aby se podíval pod kapotu. Když ale spatřil ve tváři své novomanželky ten výraz plný úzkosti, zamířil k ní a objal ji kolem pasu. „No tak, neboj se,“ řekl a povzbudivě ji stiskl. Voněl vínem, vodou po holení a potem: vůně manžela, pomyslela si roztěkaně. „Dostaneme se tam. Zkus to brát jako dobrodružství, ne jako problém.“

Olivia popotáhla nosem a pokusila se o úsměv. Dobrodružství, ne problém: to byl celý Alec. Sebejistý až do morku kostí, na strach a pochybnosti nezbyval prostor. Olivia byla jeho pravý opak, neustále měla po ruce seznam obav a co by kdyby, který byl stejně dlouhý jako její svatební závoj.

V bujném zeleném porostu zapípal ptáček, slabý veselý zvuk na pozadí okolní prázdnoty. „Pojedeme cestou s překrásnou vyhlídkou,“ rozhodl Alec, když stáli na recepci a chystali se vyrazit. To už ale bylo skoro před sedmi hodinami a před nimi stále velký kus cesty. Budou-li pokračovat tímhle tempem, stráví svoji první manželskou noc někde v poli pod širákem, pomyslela si Olivia s hrůzou. (Prosím, ne. Sbalila si

s sebou krajkovou košilku krémové barvy a nechtěla na ní hned mít skvrny od trávy.)

Ach, Olivie! Vzdychala vždycky její matka. *Co s tebou budeme dělat?* Kdyby ji máma a sestry teď viděly, jak tu stojí na kraji silnice vedle rozbitého auta, vyměnily by si vědoucí pohledy tím rozčilujícím způsobem, jak to uměly jen ony. *Ach, Olivie! Proč se taková věc musí stát pokaždé zrovna tobě? Měly jsme to vědět!*

Přemýšlela, jestli by od ní bylo troufalé, kdyby si svlékla příliš těsný podvazek, který si vypůjčila od sestřenice, když vtom se náhle ozval zvuk blížícího se auta. Bez zaváhání vstoupila přímo do vozovky a začala zběsile mávat. „Zastavte!“

„Proboha, proboha, co se vám přihodilo?“ Ze starého modrého Fordu Cortina, přesně takového jako v krimi seriálu *Inspektor Regan*, se vyhoupl růžolící muž a Olivia málem omdlela úlevou. Když si všiml jejích paradních svatebních šatů a teplem zplihlých kadeří, oči mu zajiskřily pobavením. „Můžu vás dvě zamilované hrdličky někam odvézt?“

Díkybohu za modré cortiny, které se nečekaně zjevují uprostřed pustiny, a za dobrá srdce cizích lidí – v tomhle případě dobré srdce Jeda McGarryho. Nedokázal jim sice opravit auto, ale nabídl jim odvoz a nocleh u svého bratra, pokud by měli zájem. „Má ubytování se snídaní nedaleko odsud,“ řekl jim. „A hned ráno můžeme poslat jednoho z chlapců, aby se vám na tu káru mrknul. Nemusíte mít strach, zítra už pofrčíte dál po svých.“

Alec znovu pohlédl na motor a pak na hodinky. Očividně zvažoval nejlepší možnost. Olivia však neváhala ani vteřinu. Nehodlala strávit svoji svatební noc

někde v poli nebo v jejich porouchaném autě, to bylo bez debat. „Děkujeme vám,“ ozvala se rychle. „To by bylo moc milé.“

Jed McGarry jel asi dvacet minut, když vtom se před nimi za zatáčkou vynořila dechberoucí podívaná. Za vystupujícím mysem, kam až oko dohlédlo, se rozprostíralo temně modré moře. Moře! Olivii se okamžitě zvedla nálada. Podívala se na Aleca a zjistila, že se také usmívá. Natáhl se přes zadní sedadlo a vzal její ruku do své, jeho velké hranaté prsty ukryly její malé bílé pod sebou. Zachvěla se vzrušením z jeho doteku i z celé téhle nečekané situace, kdy sebou házela ze strany na stranu na klouzavém vinylovém zadním sedadle cizího auta a se svým úchvatným novomanželem mířila neznámo kam.

Tohle na ni možná život nachystal po boku Aleca Tarranta: jedno překvapivé dobrodružství za druhým. To pomyšlení se jí zalíbilo. Za těch osm hodin, kdy byla paní Tarrantovou, se jí nikdo neodvážil říct *Ach, Olivie!* tím únavně zoufalým způsobem. To se dalo určitě považovat za pokrok.

O dvě minuty později už zahýbali před venkovskou chalupu velkorysé velikosti se světle okrovou fasádou, doškovou střechou a dveřmi v barvě vlčích máků, nad nimiž byla do středu kamenného překladu vyrytá hřebenatka. Za domem bylo vidět zahradu plnou květin, která podle všeho vedla přímo na písčné duny a na světlou pláž stáčející se v dálce před nimi.

„Tak jsme tady. V lasturovém domku,“ prohlásil Jed.

„Teď už zbývá jen doufat, že Sam má volný pokoj pro párek novomanželů, hm?“

Nad hlavou jim kroužili raci, některý se občas vrhl střemhlav dolů, vzduch prosycený mořskou solí se mísil s vůní čerstvě posečené trávy a hrachoru. Když Olivia vystupovala z auta, na rozpáleném krku ji polechtal jemný větřík. „To je překrásné,“ zašeptala směrem k Alecovi. Náhle však pocítila ostych, když se zpoza domu vynořil muž s kolečkem a při pohledu na nevěstu a ženicha tázavě povytáhl obočí.

Alec ji vzal za ruku a stiskl ji. „Co jsem ti říkal? Dobrodružství, žádný problém. Držte se mě, paní Tarrantová. Ještě si spolu užijeme spoustu legrace.“

Navzdory Oliviiiným obavám nakonec prožili tak dokonale romantickou svatební noc, jakou si jen nevěsta může přát. *Takhle vypadá „a žili spolu šťastně na věky věků“*, pomyslela si Olivia, když se následujícího rána probudila a první, co spatřila, byl božsky vypadající Alec, který spal vedle ní v široké dubové posteli, vlasy rozčuchané. Dokonce i ve spánku vypadal se svou silnou čelistí a lícními kostmi tak nádherně, až jí to bralo dech. Zachumlala se k němu a pocítila příval radosti, že se vedle něj bude takhle probouzet po zbytek života. Alec se zavrtěl, přehodil svoji těžkou paži přes ni a přitáhl si ji blíž, takže mohla slyšet tlukot jeho srdce. „Dobré ráno, paní Tarrantová,“ zamumlal, aniž by otevřel oči, a ona se usmála.

Později toho rána, po vydatné snídani na malé kamenné prosluněné terase, se Olivii podařilo odtrhnout obdivný pohled od svého novomanžela alespoň na tak

dlouho, aby si všimla, jak je dům, v němž přebývají, krásný. Líbila se jí jeho osobitá atmosféra, kterou dotvářely trámové stropy, sloupková okna s výhledem na moře a starobylá vana se zvířecíma nohama, do níž se pohodlně vešli oba dva. Byl to ten druh domu, s jakým je těžké se rozloučit, dům jako stvořený pro šťastné romantické chvíle.

Zbytek svatební cesty pak strávili v Cornwallu, ale lasturový domek jim oběma učaroval. Následující léto se tam Olivia a Alec vrátili na dovolenou na celý týden, stejně tak léto poté, kdy byly jejich maličké dceři Freye teprve tři měsíce, a potom... No, trávili tam v podstatě každé další léto, dokud Olivia jednoho dne nezavola-la McGarryovým, aby jim zarezervovali jejich obvyklý pobyt – dva sousedící pokoje, teď když měli Freyu a Roberta –, ale bylo jí řečeno, že se McGarryovi bohužel rozhodli odejít do penze a domek prodávají.

V té době se zrovna Alecův druhý thriller dostal na seznam bestsellerů a nedávno obdržel štědrou výplatu od svého vydavatele, s nímž podepsal smlouvu na další tři knihy. Život byl fajn: rodina se přestěhovala z malého řadového domku v Barnetu do většího domu v Tufnell Parku, kde mělo každé z dětí svůj pokojíček, a Olivia se učila řídit svůj vlastní malý vůz na širokých tříproudových silnicích. Do obliby se dostávaly zájezdy do zahraničí organizované cestovní kanceláří, a když Olivia sdělila novinky ohledně lasturového domku svému manželovi, napůl očekávala, že jí namísto jejich tradiční dovolené nabídne prázdniny v Costa del Sol, kam se chystali někteří sousedé. Jenomže Alec byl skrz na skrz romantik. Miloval lasturový domek a to, co představoval. „Koupíme ho,“ prohlásil.

Olivia si zpočátku myslela, že se jedná pouze o jeden z jeho chvilkových vrtochů – hloupý vtip, náhlé bláznivé nutkání. Lidé jako oni neměli dva domy! Její rodiče žili ve stejném dvojdomku v Buckinghamshire celý svůj život a byli nadmíru spokojeni. Druhý dům pro ně představoval neuváženou extravaganci, něco, co bylo nad jejich poměry.

Alec to však myslel smrtelně vážně. Navíc pokud se k něčemu pevně rozhodl, nic už ho nedokázalo zastavit. Následujícího dne omluvili děti ze školy a vyrazili do Devonu, aby se dohodli na prodeji. Takhle jednoduché to bylo.

Jejich rozpočet byl pak několik dalších let samozřejmě dost napjatý, takže aby na konci měsíce vyšli s penězi, pronajímali lasturový domek rodině a kamarádům. Ale tohle místo stálo za všechnu tu dřinu a těžkosti. Olivia a Alec nebyli nikdy šťastnější, než když vyjeli z Londýna, auto plné kufrů, a zamířili do Silver Sands Bay na letní prázdniny, na Vánoce a Nový rok nebo jen tak na prodloužený víkend.

Jak během desetiletí jejich úspory rostly, rostl i dům. Když na motivy jedné z Alecových knížek natočili film, utratili vydělané peníze za přístavbu se dvěma dalšími ložnicemi v podkroví a větší, modernější kuchyní. Všude vymalovali chladivou světlou šedou barvou, odstranili staré koberce a navoskovali parkety a na stěny pověsili mořské scenerie od místních umělců. Do pokojů v patře koupili obrovské měkké postele a přepychovou koupelnu vybavili sprchou s efektem monzunových dešťů a hlubokou vanou, ve které by člověk vydržel naložený celé hodiny.

Pro celou rodinu byl tenhle dům něčím mimořád-

ným. Freya v něm se svým manželem Victorem před čtrnácti lety strávila svatební noc a teď sem každé léto jezdila na čtrnáctidenní prázdniny vnoučata Dexter, Libby a malý Ted a dováděli stejně jako lesknoucí se vřeštící tulení mláďata v moři. Robert tam s sebou v létě před třemi lety přivezl Harriet a její dceru a během oslavy na konci léta, při níž se už tradičně scházela celá rodina, jim oznámil, že se budou brát. Co se týká Aleca, který za všechny ty roky napsal dalších dvacet čtyři úspěšných románů, domek byl jeho oblíbeným místem, kde trávil každou zimu o samotě několik týdnů, aby mohl v klidu psát, a potom znovu začátkem léta, kdy dokončil první verzi knihy a čekalo ho první, zásadní čtení. Stala se z toho rutina. Na začátku července se odebral spolu s vytisknutým rukopisem, slaměným kloboukem a lahví skotské do Devonu, kde se k němu o několik týdnů později připojil zbytek rodiny.

Tenhle rok je ale všechno jinak, pomyslela si nyní Olivia, když se ve svém ztichlém londýnském domě pomalu plahočila po schodech dolů a snažila se vyhnout pohledu na zarámované fotografie z prázdnin pověšených na zdi. V očích jí zaštípaly slzy, když pohledem nevyhnutelně spočinula na svém oblíbeném snímku. Vznikl den po jejich svatbě a byli na něm s Alecem zachycení, jak sedí v průčelí lasturového domku a drží jeden druhého v náručí. Šťěstí, které z nich vyzařovalo a vytvářelo kolem nich neprostupnou auru, bylo téměř hmatatelné, dost silné na to, aby je ochránilo před čímkoli na světě.

Totíž skoro před čímkoli. Z hrdla se jí vydral vzlyk a ona rychle zamířila pryč. Bylo však příliš pozdě. Slzy už si našly cestu ven a koulely se jí dolů po tvářích. Léta už nikdy nebudou stejná.

KAPITOLA DVA

Freya Castledineová stiskla bzučák na pracovním stole a čekání na dalšího pacienta si krátila škrábáním hmyzího kousnutí na paži. Dneska už se jí v ordinaci vystřídalalo všechno letní neřádstvo: tři případy senné rýmy, žena s příšernou zarudlou spáleninou, kterou si přivezla z dovolené v Turecku (pokaždé šlo o levé lýtko a pokaždé to byl někdo, kdo si půjčil moped a pak omylem přitiskl nohu na rozpálený výfuk – proč tihle troubové alespoň občas *nepřemýšlí?*), dítě s bolavě vyhlížející infekcí po vosím píchnutí a muž s tou nejhůře páchnoucí atletickou nohou, jakou kdy viděla (a že už s touto infekcí přišla do styku několikrát).

Freya předpokládala, že by měla být vděčná za to, že zima už skončila a spolu s ní i všechny *její* typické neduhy – zápal plic a bronchitida, trhavý kašel a hektolitry rýmy –, ale léto pro ni letos ztratilo svůj půvab. Jako roční období bylo značně přeceňované, tečka, pomyslela si. V hlavě se jí vynořil obrázek bikin, které už dvanáct let, od té doby, co se stala matkou a nabrala skoro dvacet kil, chřadly ve skříni a doufaly, že se ještě někdy podívají ven. Léto znamenalo potničky a ovády, příšernou bolest, když jste potřebovali rozchodit nové sandály, potupu, když jste odhalili mléčně bílé nohy na veřejnosti, a každoroční složité plánování, jak v srpnu

zkombinovat práci s péčí o děti. Nejhorší ze všeho však letos byla vyhlídka na letní prázdniny bez otce. Stále nemohla uvěřit tomu, že na ně nebude čekat v lasturovém domku s tím starým otlučeným kloboukem na hlavě a zářivým úsměvem na rtech.

Při tom pomyšlení ji zabořilo u srdce. Cesta do Devonu byla bez výjimky náročná a pomalá. Děti se nudily a byly nedůtklivé, ale její táta měl v sobě jakési kouzlo, které jim pár vteřin po příjezdu vyvolalo úsměv na tváři a dokázalo v každém z nich probudit euforii z nových prázdnin. Freya k dovolenkové pohodě moc nepotřebovala: jen se dlouze a zhluboka nadechnout čerstvého mořského vzduchu, vnořit chodidla do horkého písku a s tátovým legendárním koktejlem Sundowner v ruce naslouchat šumění vln... Společným účinkem toho všeho měla pokaždé pocit, že svět je dobré místo. Že si na chvíli odskočila z každodenního kolotoče práce a povinností do svého vlastního soukromého nebe, kde čas odkapával pomalu jako sladký sirup, kde nikdo nikam nespěchal a všichni si užívali spoustu legrace.

Ach, tati. Bez něho bude letos v lasturovém domku tíživé ticho. Nebude tam nikdo, kdo by je rozesmával. Jak to jenom zvládnou?

Od matčina nervového zhroucení se pokaždé, když znovu zavítala do elegantního domu svých rodičů v Hampsteadu plného knih, snažila zachovat klid a postarat se o všechno, co bylo potřeba zařídit. Byly to tisíce věcí, ale Freya takové rozptýlení jediné vítala. V posledních dnech se však cítila jako přetlakovaný hrnec, který hrozil každou chvíli vybuchnout. Vedle tátovy smrti se musela vypořádat s Victorovým pobytem v nemocnici, snažit se být mámě oporou a zároveň

se neustále soustředit na práci. K tomu všemu nezapomenout, že musí s Libby přichystat koláčky na letní školní jarmark, najít Teddyho brýle, které už nejméně posté někde ztratil, vyprat Dexterův dres na kriket... Není divu, že si zvykla plácnout sebou občas večer na gauč se sklenkou vína v ruce. No, aby byla upřímná, vlastně to bylo spíš skoro každý večer. Ale kdo by se jí divil? Ten okamžik, kdy usrkla první doušek a vychutnávala tu opojnou chuť, kdy se rozplynula v hřejivém objetí lahodného nápoje. Byla to jediná chvíle za celý den, kdy se cítila alespoň trochu jako člověk.

Ano, dobře, první skleničku nevyhnutelně následovala druhá, někdy padla i celá lahev. A musí přiznat, že se vyhýbala pohledu na plakát upozorňující na závislost na alkoholu s nápisem MÁTE PROBLÉM?, který visel na recepci v ordinaci. A ano, je to tak, během obědové pauzy si odběhla koupit lahev ginu pro případ nouze, protože pomyslení na večer bez jediné kapky alkoholu ji děsilo.

No a co? To je toho! Navíc si nikdo na jejím chování nemohl všimnout ničeho nepatřičného. Koš s cin-kajícím skleněným odpadem vynášela zásadně za tmy, přičemž o mnohém vypovídající prázdné lahve zakryla pytlem novinového papíru a krabicemi od mléka, aby sousedé nic nepostřehli. Stejně tak před zbytkem světa skrývala hluboký žal a prázdnotu, která se jí usídlila v srdci, a tvářila se, že je všechno v naprostém pořádku. Příkladnějším prozatím. Nemohla si pomoci, ale měla obavy, že její zdravý rozum visí na vlásku. Jednou v noci, když už Victor a děti spali, vzala auto, vyrazila neznámo kam a po pár kilometrech zastavila u krajnice, kde vyla jako raněné zvíře. Jako šílená.

Zlomená. Tak se cítila. Jako malá rozbitá panenka.

Když v minulosti někdo přišel k ní do ordinace a prohlásil, *jsem zlomený, jsem zničený, utápím se ve smutku a lépe se cítím jedině po lahvi merlotu*, nasadila profesionální zúčastněný výraz a pořád dokola omílala obvyklé rady: chce to hodně pohybu a chodit na čerstvým vzduch, povídat si s přáteli, správně se stravovat, a hlavně se nespoléhat na to, že vás berličky jako alkohol nebo kofein vysekají z problémů.

Taková snůška keců. Už by se nikdy k nikomu nechovala tak blahosklonně. Dnes by se k nim naklonila, podívala se jim do očí a řekla, *rozumím vám. Můj bože, jak já vám rozumím. Taky jsem to zažila, ten pocit, když člověk dopadne až na samotné dno. Věc se má tak, že pro vás nemám žádnou odpověď. Mám jenom jednu otázku. Kdy to skončí?*

V tu chvíli se otevřely dveře ordinace, a tak nasadila očekávaný úsměv. Dovnitř vešel postarší muž, opíral se o hůl a ztěžka dýchal. Třebaže venku svítilo slunce, měl přes košili přehozený blejzr, následkem čehož byl ve tváři celý rudý a potil se. Freya vyskočila na nohy, aby mu pomohla posadit se. „Pane Turnere,“ řekla, když se svezl na židli a zmuchlaným bílým kapesníkem si otřel lesklé čelo. „Jak vám mohu pomoci?“

Okolo páté hodiny už Freya mlela z posledního. Měla před sebou ještě posledního pacienta, ale myslí už byla jinde. Musela vyzvednout děti u paní na hlídání, pak domů a uvařit večeři. Dneska večer to bude restované vepřové, ačkoli už dopředu věděla, že šestiletý Teddy

pečlivě vybere všechny hrachové lusky a navrší je na lesklou zelenou hromádku na okraji talíře a že Libby, které bylo devět a pohrávala si s myšlenkou stát se vegetariánkou, bude žalostným hlasem vyprávět o roztočilosti prasátek. Alespoň dvanáctiletý Dexter sní plný talíř, jenomže ten právě rostl jako z vody a házel do sebe jídlo jako uhlí do pece. (Freya každým dnem očekávala, že se vrátí domů a najde ho, jak okusuje nohu od židle, poté co vyjedl spíž i ledničku.) Ne, jídlo u Dextera nebyl problém, daleko těžší bylo dostat z něho víc než jen zavrčení, když došlo na otázku, jak bylo ve škole. To byla výzva.

Její manžel Victor, policista s hodností detektiv seržant, zatím trávil už čtvrtý den na dvoutýdenním kurzu veřejného pořádku v Gravesendu, kde se učil, jak být ještě hrdinnějším představitelem pořádku, a zároveň zapomínal volat domů, aby popřál své ženě a dětem dobrou noc. Do jeho návratu zbýval ještě více než týden a v ní se vzmáhal neveselý pocit, že se do té doby jeden druhému navzájem odcizí.

Tak či onak, teď už je to stejně jedno.

Podívala se na obrazovku počítače a zasténala při zjištění, že její další pacientka je Ava Taylorová. Od té doby, co se Ava před šesti měsíci narodila, ji její matka Melanie přibližně dvakrát do týdne s veledůležitým výrazem přivezla do ordinace celá ustaraná, že dcerka posmrkává, kašle, že měla při snídani skleněné oči nebo že dýchá „moc potichu“.

„Určitě mě chápete,“ poznamenala několikrát spiklenecky s pohledem upřeným na fotku v rámečku vystavenou na Freyině pracovním stole: děti balancující na vrcholku obrovského vachrlatého hradu z písku na pláži

Silver Sands, Teddy šermující mečem nebezpečně blízko Dexterova rozkroku. „My mámy si vždycky děláme starosti, že?“

Melanie měla proč si dělat starosti, ale nebylo to nutně kvůli její dceři. Před pouhými dvěma dny se její manžel, Richard Taylor, přišoural do Freyiny ordinace. Tvářil se záludně, a když si rozeplnul kalhoty, aby jí ukázal bolestivě nateklá varlata, působil nesvůj. Potom se jí svěřil, že při močení cítí pálivou bolest a z jeho malého, vystrašeně vypadajícího penisu vytéká zakalená tekutina s příměsí krve.

Kapavka, oznámila mu Freya rázně, než mu do bleďého chlupatého zadku píchla injekci a napsala mu recept. Typické hnisavé příznaky této nemoci, kterou téměř určitě nechytl od své manželky. Bylo zvláštní, a ne zrovna úplně příjemné vidět do manželství v celém městě. Díkybohu, že právě teď nikdo nemohl nahlédnout do toho jejího.

Čekala na Melanie, bubnovala prsty o stůl a myšlenky se jí přitom stáčely k lahvi ginu Hendrick's, kterou měla pečlivě schovanou v kabelce spolu se značně rozmačkaným balíčkem čokoládových roládiček Cadbury (připravených do stánku se sladkostmi na letní školní jarmark – buď se s tím spokojí, a když ne, tak mají smůlu, stejně nic jiného nedostanou). *Jo, gine, ty starý dobrý ničiteli matek – tak se ukaž*, pomyslela si. *Pár kostek ledu, šťavnatý plátek citronu, šplíchnout tam dost toniku, aby to vypadalo jako slušné pití...* Vrhla letmý pohled na tašku položenou u nohou. Jestli si Melanie nepospíší, odšroubuje víčko a teď hned si pořádně přihne.

Příliš pozdě. Ozvalo se zaklepání na dveře a Mela-

nie vjela dovnitř s kočárkem, v obličejí obvyklý výraz určité beznaděje.

„Zdravím, Melanie,“ řekla Freya zdvořile. „Tak co-pak máme dneska za problém?“

Melanie začala tlachat o tom, jak má Ava nejspíš trochu horečku a je taková, no však víte, mrzutá, jako by to ani nebyla ona, jenomže Freya ji přes veškerou snahu soustředit se moc neposlouchala a raději si představovala charakteristické cinkání kostek ledu, když je vhodíte do vysoké sklenice, to zasyčení, které při povolení víčka vydává lahev s tonikem. Nechtěla si náhodou dát k tomu pití okurkové tyčinky? Mají vůbec doma nějaké okurky? Příhrádka na zeleninu zela žalostnou prázdnotou, pomyslela si, když si vzpomněla na osamocenou žlutnoucí jarní cibulku a sáček na první pohled vysušených mrkví. Mají toho vůbec dost na to restované vepřové, když už jsme u toho? Sakra. No co, když tak koupí nějaké hotové jídlo cestou z práce.

Freya se s trhnutím vrátila zpět do přítomnosti, když jí došlo, že Melanie přestala mluvit a čeká na její vyjádření. *Prober se, Freyo. Chovej se jako profesionál.*

Provedla na pacientce několik základních úkonů: poslechla si Avu stetoskopem, změřila jí teplotu a jemně vsunula prst do holčiččiných horkých vlhkých úst, aby jí je otevřela a mohla se podívat dovnitř. Buclatá Ava usazená na matčině klíně Freyu po celou dobu se zájmem pozorovala, zvědavě jí cumlala prst, jakmile jí ho strčila do pusy, zakulacené růžové tvářičky měla na dotek měkké.

„No,“ řekla nakonec, když se znovu posadila za stůl, „myslím, že se nemusíte ničeho bát. Má lehce zvýšenou teplotu a trochu zarudlý krk, ale nejspíš jde jenom o let-

ní nachlazení.“ Ava plácala oběma ručkama do vzduchu, jako by hrála na neviditelné piano, a pak se upřeně zadívala na své vlastní prsty, jejichž chování jí zjevně nešlo do hlavy. „Hlavně ať hodně pije, a kdyby se vám nelíbila, dejte jí lžičku paracetamolu.“

Nezdálo se, že by Melanie její povšechná rada uspokojila. Bezpochyby doufala, že se za zvuků sirény poženou rovnou na pohotovost. „Ale taky špatně spinká,“ naléhala, tenké růžové rty pevně sevřené. „*Vůbec* si k obědu nechtěla vzít přesnídávkou z hrušek a jablek, a přitom ji má úplně ze všech nejradši. Opravdu to není ona.“

„Mně připadá v pořádku,“ odvětila Freya pevně. Byla už na konci sil a zbývalo málo, aby pohár její trpělivosti přetekl. *Běžte pryč, Melanie. Už chci jet domů a být se svými dětmi. Smažit nakrájenou cibuli a vepřové a k tomu si dát pořádnou sklenici ginu. Chci sedět ve své zahradě, nechat se trávou lechtat do bosých chodidel a chvíli vůbec na nic nemyslet.* „Snažte se nedělat si příliš velké starosti. Ava je krásné zdravé miminko, jen má trochu rýmy, to je všechno. Počkejte a uvidíte, že za pár dní bude zdravá jako rybička.“ *A když už jsme u toho, taky byste si mohla promluvit s tím svým kapavkou prolezlým manželem a říct mu, ať si dává pozor, kde stahuje kalhoty.*

Melanie vypadala uraženě, že si někdo dovolil odmávnout její obavy s tím, že jde je o „trošku rýmy“. Toporně vstala, ústa pevně sevřená na znamení očividného nesouhlasu, a vrátila Avu do kočárku. „Děkuji, paní doktorko,“ zamumlala mučednický.

Právě v tu chvíli začal Freye vyzvánět a vibrovat mobil. Zatraceně! Ani si neuvědomila, že ho nechala zapnutý. Natáhla se pro kabelku, ale ve spěchu ji převrhla a – ach, ježíšikriste – hrdlo lahve ginu vyklouz-

lo přímo na šedivý koberec. Když vyskočila ze židle, téměř slyšela varovné hlášení – *Pozor, alkoholik! Pozor, alkoholik!* S obličejem v jednom ohni zoufale šátrala po kabelce, zatímco telefon si dál vesele cvrlikal.

„Omlouvám se,“ řekla s nervózním smíchem, když se jí konečně podařilo jej vypnout. Jakmile se Melanie rozloučila a s netečným výrazem ve tváři odešla pryč, Freya se otřeseně zabořila do židle. Viděla Melanie ten gin? Všimla si, jak Freya zpanikařila? Do hajzlu. „Tohle není zrovna tvůj nejlepší den, Frey,“ zamumlala si pro sebe a povzdychla si. Teď už by se vážně potřebovala něčeho napít.

KAPITOLA TŘI

Od Alecovy smrti Olivia často přemýšlela o posledním dnu, který s ním strávila. Dalo by se říct, že ho rozebírala ze všech stran. Měla tušit, co přijde? Mohla ho nějak zachránit? Potíž byla v tom, že všechno začalo úplně obyčejně. Jenom další krásné letní ráno, kdy spolu snídali na terase jejich edvardovského domu v Hampsteadu, kde žili posledních pětadvacet let. On listoval novinami *The Times*, ona nepřítomně uvažovala o tom, odkud by měla začít s výsadbou zahrady u Fortescueových později odpoledne. Potom v domě zazvonil telefon. „Vezmu to,“ zabručel Alec přežvykující poslední kousek toastu s marmeládou.

Olivia dál usrkávala svůj čaj a hleděla na jiriny, které zrovna začaly rozkvétat v jásavé koberce barev: karminově červená, oranžová, rudá. V dálce slyšela, jak někdo cvičí na piano, a hlasité *čak-čak* kosa upozorňujícího okolí, že se v blízkosti plíží kočka. Vzápětí se otevřenými dveřmi ozval Alecův odměřený, rozzlobený hlas. „Kde jsi vzal tohle číslo?“ zeptal se. Když se špatně vyspal, vždycky býval nevrlý, dusné červnové horko mu ve spánku nadělalo pěknou paseku. „Na tohle číslo už nikdy nevolej!“

Nějaký neodbytný fanoušek, pomyslela si Olivia. Občas se jim podařilo Aleca vystopovat. Prsty pevněji

sevěřela hrnek s čajem, když si všimla, že její nádherné karmínové lupiny mají listy celé poničené. Zase ti slímáči. Musí opravdu vyřešit ten —

Náhle se ozvala rána a přidušený výkřik. Vběhla dovnitř a našla Aleca ležícího na břiše na koberci ve vstupní hale, telefon na zemi vedle něho. Tvář měl zbarvenou do tmavě fialova, ve vypoulených očích šokovaný výraz a jednou rukou si svíral hrudník. Z koutku úst mu vytékal slabý pramínek slin, rty se mu odlepily od sebe, jak se pokoušel promluvit. Ale žádná slova z něho nevyšla, jenom těžce zalapal po dechu bolestí.

Pak už se všechno seběhlo strašně rychle, jako kdyby čas kolem ní nabral na tempu. Navzdory veškeré snaze záchranářů a posléze i doktorů, Alec upadl do bezvědomí a už se z něho neprobudil. Seděla vedle něho, když nehybně ležel ve sněhově bílé nemocniční posteli, prosila a modlila se, aby se jí vrátil, ale namísto toho jeho duše pokojně odešla s posledním sípavým výdechem a najednou byl pryč. Šedesát čtyři let a jeho život skončil.

Cítila se bez něho tak opuštěná, její život se náhle zdál nesnesitelně prázdný. Alec byl v jejich manželství vždycky ten společenský, ten druh muže, jenž vstoupí do zaplněné místnosti a okouzlí všechny tak, že se za okamžik stanou jeho nejlepšími přáteli. Byl vtípný a charismatický, štědrý a spontánní – nejzábavnější a nejzajímavější osoba v jakékoli skupině lidí. Nyní, když zemřel, se Olivia cítila jako malý vlečný člun zmítaný na rozbouřeném moři, nejistá, kam míří a jestli se vůbec dokáže udržet na hladině. Počítala přinejmenším ještě s dalšími deseti nebo dvaceti roky, které prožijí společně. Plánovali si, že se odstěhují do Devonu dřív,

než budou „skandálně staří“, jak říkal Alec. Ale ne. Jedna zlobivá krevní sraženina se rozhodla ukořistit si tělo jejího manžela pro sebe a najednou bylo po všem.

Někdy rozzlobeně uvažovala o tom, kdo byl ten otravný fanoušek, který mu ten den volal – *Kde jsi vzal tohle číslo? Na tohle číslo už nikdy nevolej!* –, a jestli Alecův následný hněv znamenal poslední osudný nápor na jeho zdraví. Pocítil volající bodnutí viny, ozvalo se v něm svědomí, když si přečetl o jeho smrti v novinách? Došlo mu vůbec, že možná nevědomky přispěl k jeho konci?

Od toho příšerného dusného červnového rána před třemi týdny Olivia fungovala na autopilota. Dům byl plný nevyžádaných květin a ona se za nic na světě nedokázala přimět přecíst si doručené kondolence. Maria, jejich filipínská uklízečka, kolem ní chodila po špičkách a se skloněnou hlavou utírala prach, leštila nábytek a občas vyměnila zahrňávající vodu ve vázách, ale Olivia jen stěží zaznamenala její přítomnost. Každý dlouhý mučivý den, který dokázala přežít, aniž by se zhroutila, aniž by šílenstvím nezarývala nehty do země a nenáříkala jako raněné zvíře, se jí zdál jako malý zázrak. *Alec je pryč, Alec je pryč.* Už nikdy znovu neuslyší jeho chraptavý smích, už nikdy ji znovu nesevře v objetí. Už nikdy se nebude vyhřívat ve zlatém světle jeho neochvějné lásky. Jak má žít dál?

Za posledních patnáct let si Olivia vybudovala malý obchůdek se dvěma zaměstnanci a vlastní dodávkou, který nabízel navrhování zahrad. Vždycky nacházela útěchu v sázení a setí, ale tohle léto se jí ani nechtělo vyjít ze dveří, aby zalila svou vlastní zahradu, natož pak aby se odvážila někam dál, aby se postarala o květino-

vé záhonky, trávničky a křoví svých bohatých klientů. K čertu s tím. Ať si klidně sejdou a zvadnou, ať si klidně uschnou na troud. Bez Aleca stejně všechno postrádalo smysl. Všechno.

Děti jí pomáhaly, jak jen to bylo možné. Freya, ačkoli sama zaneprázdněná obvodní lékařka se třemi malými dětmi, za ní přijela ze svého domu v Hertfordshiru, aby obstarala praktické záležitosti ohledně pohřbu a statečně se poprala se spoustou těch příšerných chladných formalit. Musela registrovat mrtvého, zavřít otcovy bankovní účty a probrat se hromadou korespondence a dokumentů, které se nahromadily na jeho pracovním stole. Freya byla se svou schopností zachovat si chladnou hlavu a zůstat ostrá jako břitva, třebaže její srdce sužoval žal, vždycky ta, kdo dával věci do pořádku. Když se vrátila domů a zanechala Olivii na počítači psaný seznam věcí, které jsou potřeba udělat, pro její matku to znamenalo bolestné odloučení. Znovu ji celou pohltilo ticho.

I Robert se snažil pomáhat a být jí oporou. Přijel, aby vyřídil to neuvěřitelné množství e-mailů čekajících v Alecově schránce – úkol, kterého by Olivia sama nikdy nebyla schopná. Napsat všechny ty zdvořilé odpovědi, přijmout kondolence, a to ani nezmiňuje spousty pracovních konverzací, jež si žádaly jejich pozornost.

„Jak to jde?“ zeptala se, když jednoho pátečního odpoledne vkročila do Alecovy studovny a viděla, jak se její syn mračí na zastaralý monitor počítače. Stále pro ni bylo zvláštní přijít sem a najít v manželově království až po strom plném spisovatelských potřeb, několika ocenění pro autory detektivek a haldy suvenýrů z cest někoho jiného.

„Celkem dobře,“ odpověděl a s rukama nad hlavou

se pořádně protáhl. Robert měl stejné zelené oči a tmavé vlasy jako jeho otec, zatímco Freya byla jako ona: světlá, s bledou pletí, která se na sluníčku spálila jako nic. Vysoký a šlachovitý Robert byl rodinný atlet. Chodit začal už v sedmi měsících a od té doby se nezastavil. Dokonce i teď měl na sobě běžecské tričko, šortky a tenisky, jako kdyby si sem jenom odskočil v půlce maratonu. „Eleanor se ptá, jestli si myslíme, že budou moct vydat tátovu poslední knihu,“ pokračoval. „Říká, že kdyby to bylo nezbytné, můžou nám poskytnout anonymního spisovatele, která by ji dokončil. To by ale pravděpodobně znamenalo, že se vydání bude muset posunout až na příští rok.“

Jeho poslední kniha. Olivii srdce jako by sevřela ledová pěst. Tahle zatracená kniha ho zabila, tím si byla jistá: stres z toho, že musí stihnout šibeniční termín, obavy z dalšího velkého amerického turné a účasti na podzimních festivalech. Alec byl profesionál, který dodal svému nakladateli novou knihu vždy v červenci, aby spatřila světlo světa o pár měsíců později, akorát na Vánoce. Tento rozvrh byl neměnný a obvykle běžel jako po drátku, ale tahle konkrétní kniha mu z nějakého důvodu vůbec nešla od ruky. Její manžel o sobě většinou nepochyboval, ale v týdnech před smrtí se Olivii několikrát v soukromí světil, že mu psaní tentokrát přináší víc bolesti než potěšení, protože si touto knihou není vůbec jistý. Někdy se odešel projít do vřesovišť, v očích stále to roztěkané světlo, a nevracel se celé hodiny. Ani nevěděla, jestli už se blížil k závěru, když zemřel.

„Dobře,“ řekla. „Tohle nech na mně. Máš tam něco dalšího?“

„Ano. Marcus – právník Marcus – se na nás obra-

cí s několika dotazy. Táta zanechal docela dost peněz někomu jménem Leo Browne. Znáš ho?“

Leo Browne. Ať se na to jméno podívala z kterékoli strany, žádné zvonečky poznání se jí v hlavě nerozezněly. Možná to byl nějaký nakladatel z Ameriky, s nímž spolupracoval, nebo jeho filmový agent. V Alecových kontaktech vždycky ztrácela přehled. Ret se jí roztřásl, když si vzpomněla, jak ho pokaždé popichovala kvůli tomu, kolik vánočních přání dostal od přátel, obdivovatelů a kolegů. Jak si u poloviny odesílatelů ani nedokázal vzpomenout, o koho se vlastně jedná. Každé ráno se v poštovní schránce objevila hromada dopisů podobná sněhové závěži, lavina sváteční dobrosrdečnosti. Letošní Vánoce pro ni však nejspíš budou zničující. Bude muset podepsat všechna přání sama, namísto jeho sebejistého rozmáchlého podpisu zbude vedle toho jejího jen prázdné bílé místo.

Sevřela ruce v pěst, nehty zaryla do dlaní. *No tak, Olivie, vzchop se.* Nesmí dovolit, aby ji zármutek srazil na kolena při každé sebemenší vzpomínce, při každém rozhovoru.

Zhluboka se nadechla a prohlásila: „To jméno mi nic neříká, promiň.“

„Nic se neděje. Jo, a je tady e-mail od Katie. Ptá se, jestli přijedeme v létě jako obvykle.“ Zahleděl se na ni s očekáváním. „Kdy jste měli v plánu jet?“

Katie byla veselá třicátnice a něco jako jejich hospodyně v lasturovém domku. Žila ve vesnici Silver Sands a starala se o dům, když v něm zrovna nikdo nepobýval. Během léta pak byla jako jejich dobrá víla, která sem tam zaskočila, aby jim uklidila nebo ustala postele, když si vyrazili ven. Pověděl vůbec Katie někdo o Ale-

covi? Olivia už ztratila přehled o tom, komu tu hroznou novinku oznámili a komu nikoli.

Opřela se o knihovnu plnou nahodile poskládaných zahraničních vydání Alecových knih. Představa, že by měla trávit léto v Silver Sands bez svého manžela, byla nesnesitelná. Kdo by organizoval závody na nafukovacích lehátkách a v lezení pozpátku? Kdo by obsluhoval gril a vedl jejich legendární výpravy do Dartmooru? Kdo by se objevil na terase a přinesl jí něco studeného k pití právě ve chvíli, kdy by umírala žízní, nebo jí natíral rychle červenající ramena krémem na opalování? „Nevím, jak to letos s těmi prázdninami provedeme,“ zamumlala, aniž by se na Roberta podívala.

„Cože? Ach, mami, to ne! Nezůstaneš doma, abys tu celé léto bloumala jako tělo bez duše. Musíš jet. Všichni ostatní s tím počítají.“

„To jen že... bez tvého táty...“ Bezmocně pokrčila rameny. Kdyby jela do lasturového domku sama, jenom by se mučila vzpomínkami na všechna ta uplynulá léta, na jejich jedinečnou svatební noc nebo silvestr loňského roku, když si udělali vlastní ohňostroj na zahradě, jen oni dva, a líbali se jako pubertáci. Jak tenhle čirý výstřelek miloval, zářivé větrníky barev vybuchující na sametově temné obloze.

Ale Robertovy prsty už znovu poletovaly po klávesnici. „Milá Katie, děkuju za tvůj e-mail. Už se všichni těšíme, až budeme zpátky v domku,“ četl Robert nahlas přísným hlasem. „Pokud bys mohla jako obvykle všechno připravit na můj příjezd...“ Zarazil se a podíval se na kalendář. „Kolikátého mám napsat? Čtrnáctého července? Takhle ti zůstane něco přes týden na to, abys tady stihla uzavřít pár dalších záležitostí.“

Olivia váhala. Nedokázala si teď představit jet sama ani do Londýna, natož pak řídit celou cestu až do Devonu. Robert na ni vytrvale hleděl těma svýma zelenýma očima, tolik podobnýma očím jeho otce, a její odpor pomalu slábl. Když se na ni Alec zadíval tímhle pohledem, nikdy mu nedokázala nic odmítnout.

„Mami? Co kdyby sis s sebou vzala ten tátův rukopis?“ pobídl ji Robert. „Mohla by sis ho pročíst, kdyby ses na to cítila, a pořádně si ten poslední příběh užít.“

Pevně na ni hleděl a Olivia se najednou přistihla, jak poraženecky přikyvuje. „Dobře,“ řekla. *Když myslíš*, jak by prohlásila její vnoučata. Vždycky může ještě Katie zavolat a zrušit to, pomyslela si v duchu.

„Skvělé,“ zaradoval se Robert a znovu začal ťukat do klávesnice. Za chvíli už s rozmáchlým gestem klikl na „odeslat“. „Myslím, že děláš správnou věc, mami. Čím dřív se nám všem podaří vrátit život zpátky do normálu, tím líp. A prázdniny jsou možná přesně to, co potřebuješ.“

KAPITOLA ČTYŘI

Šest stop pod zemí Harriet Tarrant-Priceová uslyšela vzdálené rachocení vlaku blížícího se z tunelu a přehodila si plátěné tašky plné složek a papírů přes rameno. Díkybohu. Na stanici Camden Town bylo dnes kvůli návalu turistů a školáků takové parno, že se kachličky na stěnách úplně opotily. Čím dřív bude mít těch pět stanic, které ji dělily od East Finchley, za sebou a znovu vyjde na denní světlo, tím lépe.

Jakmile vlak sípavě dojel do stanice, tedy spíš se pomalu přivlekl jako vzdorovitý puberták, před jeho dveřmi se jako obvykle vytvořil upocený shluk lidských těl, jak se všichni snažili nacpat co nejdřív dovnitř. Uprostřed vagonu náhodou objevila jedno místo k sezení. Rychle se rozhlédla kolem sebe, jestli někde neuvidí zoufalou těhotnou ženu, ale nikde žádnou nezahlédla, a tak se rychle vrhla kupředu a bez dechu se zhroutila na zaprášené sedadlo. Když se opřela, zašustil jí za zády rozečtený výtisk *Metra*. Sáhla za sebe, aby ho vytáhla, a zrak jí padl na novinový titulek. **PROPIJTE SE K HUBENÉ POSTAVĚ!**

Táhněte s tím k čertu, pomyslela si Harriet. Tohle bylo v létě hlavní – vyhýbat se všem časopisům a novinám s otravnými titulky jako „Plážové tělo“, „Bikinová dieta“ a podobnými nesmysly. A když tam zrovna nestálo

„Hladovte“, stálo tam „Pryč i s tím nejposlednějším chloupkem na těle“, nebo – ještě hůř – „Zhubněte cvičením o dvě velikosti“. Prostě cokoli, po čem dle jejich názoru dnešní ženy touží. Jo, jo. Harriet se takovým fašismem vůči vlastnímu tělu nenechala zastrašit. Ať se ti, co chtějí, klidně propijí do bezvědomí. Ona si radši dá pořádný talíř těstovin a česnekový chleba s máslem, díky za optání.

Vlak odřachotil ze stanice a Harriet obrátila svoji pozornost k večírku, jehož se měla dnes večer zúčastnit. Už jenom z té vyhlídky měla nervy nadranc. Zaprvé se ještě nedokázala rozhodnout, co si vezme na sebe. Co si má obléknout na setkání těch hrozivě intelektuálních týpků, kteří vydali úžasný první román jejího manžela? Určitě raději šaty než její oblíbené džíny, což ovšem znamenalo vystavit nohy, a to si žádalo naléhavou depilaci a nalakování nehtů. Taky si bude muset hodit mincí, ve kterých lodičkách na vysokém podpatku dokáže vydržet stát déle. (Odpověď byla stručná a jasná: v žádných. Na posledních třech letních svatbách, jichž se zúčastnila, skončila bosa už po první sklence likéru Pimms, jemnou kůži prstů u nohou plnou puchýřů. A určitě nemohla zůstat v odrovnaných stříbrných converskách, které měla na sobě právě teď a které měly neblahý zvyk vydávat legrační prdící zvuk, jakmile se jí horkem zpotila chodidla.)

Pokradmu se zadívala na ženu sedící naproti ní – bezvadně elegantní severskou blondýnu v nažehlených bílých šatech a gladiátorských sandálech – a přála si, aby dokázala vypadat přitažlivě taky tak snadno. Alespoň jednou v životě by to bylo fajn. Jak někdo dokáže udržet bílé lněné šaty čisté v *metru*, aniž by to byla

nějaká bohyně s kouzelnou mocí? Harriet by si určitě sedla na růžovou žvýkačku nebo si do klína upustila vytékající kuličkové pero nebo by se na ni při dozoru na hřišti vykálel pták.

Kéž by tak vypadala jako ona žena v bílých šatech, to by si potom mohla na ten dnešní večírek nakráčēt s největší sebedůvěrou. Jenomže ona byla malá, s tělem ve tvaru avokáda a robustními lýtky, která v sukni vypadala dost divně. („Nohy jako tažný poník,“ popichoval ji vždycky Zloduch Simon, což v ní i po sedmi letech vyvolávalo chuť jednu mu vrazit.) Měla tmavě hnědé vlasy, momentálně nudně ostříhané na kluka, pihy, jako by na ni někdo vysypal pytlík třtinového cukru, a pod nosem sotva patrné chmýří, které rozhodně *muse-la* vybělit tak, aby nebylo vidět, dřív než si ho někdo na té party všimne a vysměje se jí. Protože v pubertě trpěla na akné, měla stále ve zvyku zakrývat si obličej dlaní, kdykoli se ve společnosti cítila nejistá. Představila si sama sebe na večírku: kníratý, červenající se hobit, který si zakrývá tvář, uprostřed krásných sebevědomých lidí – literátů! – a ošila se. Bude to noční můra. Bude to zatracená noční můra!

Její oči znovu spočinuly na výtisku *Metra*, a navzdory předchozímu rozhořčení se najednou přistihla, jak čte článek o hubnoucím pobytu ve Walesu, kde novinářka zjevně pitím šťáv shodila tři kilogramy za týden. Hmm. Možná na tom nápadu nakonec přece jen něco bylo. (Proč si jen na tom velšském pobytu nezarezervovala místo, aby se přichystala na dnešní večírek? Proč musí být vždycky tak špatně připravená?)

Aha, dobrá, při bližším pročtení zjistila, že to stojí osm set liber za pět dní a účastníci musí každý den

podstoupit vyčerpávající běh a plavání v ledově studené řece. Tak s tím ať se jdou vycpat. Kdyby Harriet měla zbytečných osm set liber, rozfofrovala by je raději za luxusní víkend s Robertem v Paříži, děkuje mockrát. Kdyby se opravdu snažili, rozdali by si to tolikrát, že by ta tři kila shodila tak jako tak. A *potom* by se pustili do *steak frites* a lahve Cabernet Sauvignon.

Vlak náhle začal brzdit, načež zprudka zastavil. Harriet sebou trhla směrem k potíciému se muži v příliš těsném obleku, který seděl vedle ní, a ramenem se mu vmáčkla přímo do papírového sáčku od McDonalda. „Promiňte,“ zamumlala, když se vozem začalo šířit napětí otrávených cestujících, jimž hlavou proběhla jediná myšlenka: *Bože, to snad ne*. Zastavit uprostřed tunelu nebylo nikdy dvakrát příjemné, ale v horký den, jako byl tento, z nich ze všech za pár vteřin zůstanou jen kaluže potu. Harriet navíc chtěla domů dorazit s dostatečným předstihem, aby se mohla upravit na večírek: všechno to odstraňování chloupků a nekonečné vybírání oblečení zabere celou věčnost. Ale ona to chce udělat kvůli Robertovi, aby mu ukázala, jak moc je z jeho ohromujícího obratu v kariéře nadšená. Žádný problém.

Bože, jak byla na svého manžela hrdá! Ne každý měl odvahu vzdát se stabilního zaměstnání, aby následoval svůj sen stát se spisovatelem. Nelze popřít, že práci cyklokurýra nesnášel, a ano, dobře, nějak to s ní zapomněl probrat, když se jednoho dne z náhlého popudu (a protože už toho měl zkrátka dost) rozhodl v práci skončit. Ale pořádně zabral a první, hrubou verzi románu zvládl za krátkých šest měsíců. První verzi, o níž se podle všeho nyní mluvilo v literárních kruzích Londýna. Nic víc, nic míň.

Jenom doufala, že dnes večer nebude působit příliš mimo, jediná křupanka v moři geniálních mozků. Poznají, že nechodila na vysokou školu? Bude zřejmé, že přečte jen dvě knížky za rok, a to ještě jen chytlavé psychologické thrillery během dovolené? Že nedokáže vyjmenovat vítěze Bookerovy ceny, ani kdyby jí k spánku přiložili pistoli? A co když se jí jeden z těch hipsterů zeptá, co si myslí o knize svého vlastního manžela? Vydavatel se o ní podle všeho vyjádřil ve smyslu, že je to „vzácná věc – humorný literární román“, ale z těch několika kapitol, které bylo Harriet dovoleno přečíst, věděla jen tolik, že jde o příběh třech mužů, kteří se mezi sebou přou o významu života, ovšem dost pomalým a nudným způsobem. Ale možná že ta natvrdlá tu byla Harriet. Co vlastně věděla o knihách?

Vlak se dal znovu do pohybu, zprvu pomalým, šouravým pohybem, až konečně nabral vyšší rychlost. *Prostě se jenom usmívej a pokyvuj na ostatní hosty*, připomněla si. *Usmívej se a pokyvuj, dej si další koktejl, a když všechno ostatní selže, mluv o tom, jak chytrý Robert je.*

Ááá, stanice East Finchley. Konečně! Bavlněná halenka se jí v tom vedru lepila na kůži, a když se vynořila z metra, vděčně zamžourala do denního světla. Spěšně vykročila k domovu a její boty s každým krokem mírně zavrzaly. K čertu s tím, pomyslela si, nenechá se na tom večírku nikým zastrašit. Zrovna dneska mluvila ve škole s Latishou Baldockovou – neustále našťvanou, zakřiknutou Latishou, kterou loni vyloučili za to, že rozbila jednomu chlapci nos – a citlivě, ale otevřeně nadnesla téma současných zdravotních problémů dívčiny matky. K překvapení jich obou drsně se tvářící Latisha na chvíli polevila v ostražitosti a v bezpečí Harrietiny malé kan-

celáře se rozplakala. Dokonce Harriet dovolila, aby ji objala a utěšila, a připustila, že by bylo dobré promluvit si s poradcem, který by jí mohl pomoci. „Díky, slečno,“ řekla nakonec, nacpala si zmáčený kapesník do kapsy u sukně a odešla. Bylo to jako získat zlatou medaili na olympijských hrách v sociální práci. A kolik těch mudrců na dnešní party by mohlo tvrdit, že jim práce přináší takové uspokojení, co?

Třeba to nakonec bude *fajn*. Šlo přece jen o jeden večer. A když nebude stát za nic, můžou se tomu pak s Robertem v taxíku společně zasmát a všechny je zdrbnout, a hotovo.

O hodinu později už byla Harriet vysprchovaná a celá vydrhnutá, zamaskovala si chmýří pod nosem a potom si nanesla na nohy páchnoucí depilační krém, aby z nich odstranila chloupky. Jenže krém už byl bohužel prošlý – z minulého léta, uvědomila si až se zpožděním – a vyvolal jí na kůži takové svědění, že v žádném případě nedokázala vydržet dobu působení až do konce. Nejprve skončila s jednou nohou v umyvadle, potom i s druhou, chvatně smývala ten pálicí sajrajt a celou dobu u toho kňučela bolestí. Samozřejmě jí na nohou bez většího překvapení okamžitě vyrazila jasně červená vyrážka, což Harriet donutilo napatlat si na kůži hektolitry samoopalovacího mléka EasyTan v panickém pokusu tu hrůzu zakrýt. Ještě že se její dcera Molly vytratila na večeri ke své nejlepší kamarádce Chloe, takže se jí nikdo nehíhnal za zády ani neposílal fotky jejích podivně oranžových, poníkoví podobných odchlupených nohou na Instagram, což byl jediný světlý bod v celé téhle katastrofální epizodě. Díkybohu za to.

Co dál? Obočí. Vytrhávání nešlo zprvu moc dobře, takže si nalila pohotovostní sklenku vína a pustila se do toho znovu. Výsledek byl ještě horší. Nakonec se rozhodla, že si tužkou nakreslí obočí nové, což jí dodalo překvapený vzhled někoho, kdo právě dostal zásah šipkou přímo do zadku. No, buď tohle, nebo všem budoucím pozvánkám na oficiální večírky s Robertem odzvoní hrana. O tom, co je lepší, by se dalo každopádně polemizovat.

„Haló? Kde jste všichni?“

Ach, díkybohu. Teď byl doma manžel a ten jí vždycky dokázal zvednout náladu. Políbí ji a nejspíš jí řekne, že by vypadala smyslně i v pytli od brambor, a jestli to neví, tak velké, tužkou nakreslené obočí je hitem letošního roku, a on vždycky zbožňoval její silné nohy a zbožňuje je i teď, když mají tak zvláštní svítivě neonovou barvu. „Tady nahoře!“ křikla v odpověď, vytáhla ze skříně červené bavlněné šaty z H&M a přidržela si je před sebou.

„Co myslíš?“ zeptala se, jakmile vešel do místnosti. „Červené nebo...“ Chvíli se přehrabovala v šatníku a přála si, aby měla rozsáhlou sbírku letního oblečení vhodného na úžasnou koktejlovou party, z níž by si mohla vybírat. Namísto toho jí ruce padly na její věrné růžové zavínovací šaty z Primarku, které nosila tak často, že se na látce vytvořily žmolky. „Nebo růžové?“

Robert přešel k ní a odhodil oboje šaty na postel. Potom si ji přitáhl do náruče a začal ji líbat po celém těle. Harriet se, oblečená pouze v kalhotkách a v podprsence, najednou cítila nesmírně sexy, obzvláště když se Robert začal do zmíněných kalhotek dobývat. Bohužel byly stahovací s gumovým pásem, který měl udržet všechny

faldíky pod kontrolou, takže bylo takřka nemožné je stáhnout bez použití chirurgického nástroje nebo celé plechovky univerzálního maziva WD40. Zachichotala se s náladou o poznání veselejší než předtím. „Tady je někdo rád, že mě vidí,“ poznamenala, když zanechal marných pokusů svléknout jí kalhotky a raději se pustil do rozepínání podprsenky. „Co si vezmeš dneska večer na sebe?“

„Třeba nic,“ zamumlal jí do ucha, když se mu konečně podařilo háček uvolnit a strhnout jí podprsenku z těla. Potom začichal. „Co je to za divný smrad?“

Ach bože. To byl ten nechutný depilační krém, věděla to. Nebo možná štiplavý zápach samoopalovacího mléka. „Netuším,“ vymýšlela si. S kapkou vína to šlo o dost snáz. „Roberte, ne... Musím se přichystat. Neměli bychom tam tak za hodinu být?“ Se skloněnou hlavou se tulil k jejím nadrům, což ji lechtalo, ale vzrušovalo zároveň. „Kde?“ zeptal se.

„Na tom večírku!!!“ zasmála se a odstoupila od něho, takže málem přepadl. „Na té nakladatelské záležitosti. V tom nóbl baráku. Koktejly. Nezávazné konverzace. Každý bude vykládat, jak jsi skvělý.“

V obličejí se mu na okamžik objevil nechápavý výraz – dvě tři dlouhé vteřiny – a potom se plácl rukou do čela. „Do hajzlu,“ řekl jen.

Harriet, která se cítila trošku hloupě, jak tam tak stála jen v obrovských nelichotivých kalhotkách, které byly určené pouze jejím očím, si jednou paží zakryla prsa a druhou nevhodně zvolené spodní prádlo. „Co myslíš tím ‚do hajzlu‘?“

„Já...“ Prohrábl si rukou vlasy a povzdechl si. „Ach, miláčku, myslel jsem, že jsem ti o tom řekl. Špatně jsem

to pochopil. Ta pozvánka nebyla pro mě plus někoho dalšího.“

„To jako že...?“ Srdce se jí divoce rozbušilo. *Neřekl jí* o tom. V žádném případě by nezapomněla, že se jí o něčem takovém zmínil, ne když se celý týden kvůli tomu podělanému večírku tak nervovala. Kvůli podělanému večírku, na který ani nebyla pozvaná, jak se teď ukázalo. Teď, když ze světa sprovodila svoje vlastní obočí a na nohách jí vyrazila odporná vyrážka. A to všechno pro nic za nic! „Nikam nejdu?“

Zavrtěl hlavou a posadil se na postel. Harriet si oblékla župan a cítila se jako ten největší idiot na světě.

„Promiň,“ omlouval se. „Úplně jsem to zpackal. Ty se tady chystáš a...“

Pokusila se o úsměv, ačkoli nejspíš kvůli tomu pitomému obočí pořád vypadala překvapeně. „To nevádí,“ prohlásila, ale její vnitřní nadšení se vyfouklo jako propíchnutý balon. Takže žádné koktejly. Žádný večírek. Žádný make-up a vysoké podpatky a hezké šaty. Žádné klepy, které by mohla v pondělí ráno probírat s kolegyněmi. („A jak už jsem říkala Zadie, byli fakt...“)

„To tedy vadí. Samozřejmě že vadí!“ Žalostně se na ni zadíval a Harriet při pohledu do jeho psích očí, navzdory pocitu propíchnutého balonku, znovu v břiše zašimrali motýlci. „Mám nápad, hodíme to celé za hlavu,“ prohlásil. „Zapomeneme na nějaký hloupý večírek, vyrazíme spolu někam jenom sami dva a pořádně se pobavíme. O moc radši bych byl s tebou.“

Zakroutila hlavou. „Ne, vážně si se mnou nedělej starosti.“ Vlastně je to úleva, přesvědčovala sama sebe. Pro dobro věci. Stejně jsem tam ve skutečnosti ani jít nechtěla, ne? Ale...

„Ale máš na sobě ty sexy kalhotky a všechno ostatní,“ řekl a natáhl prstem gumu, která ji svírala v pase (očividně mu to dalo zabrat a možná si při tom i zlomil prst). „Jsou takové ženské a zakázané. Už jen pomyslení na ně mě dokáže dostat do varu.“

Protáhla tvář. „Jsem ráda, že se aspoň někomu líbí. Já se cítím od pasu dolů úplně zdřevěnělá. Bůhví, jak se mi podaří je ze sebe zase dostat.“

Z hrdla se mu vydralo zavrčení. „Tomu říkám výzva... Pojď ke mně, krásko. Podíváme se, jestli s tím dokážeme něco udělat.“

Robert odešel o pětáctyřicet minut později v oblaku vůně vody po holení a s dalšími omluvami na rtech a Harriet se snažila necítit se příliš sklíčeně. No dobře, říkala si pro sebe, když se převlékla do pyžama a vlekla se dolů. Přece budou ještě další večírky, nebo ne? Spousty dalších večírků. To, že dneska večer nikam nešla, jí vlastně jenom umožnilo vypilovat do příště chytrá konverzační témata a ulovit si v obchodě nějaké pěkné šaty a třpytivé botky.

Snažila se nemyslet na všechny ty úchvatné domy se štukovou omítkou poblíž Regent's Parku, kde Robertův nakladatel žil – dala by život za to, aby tam mohla na chvíli vstrčit nos –, a místo toho si nalila nezvykle malou sklenku vodky s tonikem. „Až do dna,“ řekla a vyprázdnila nápoj třemi obrovskými hlty.

Právě když se pomalu začínala utápět v sebelítostivé náladě, Molly se vrátila od Chloe – „Přivezl mě Chloein táta, neboj, mami.“ – tváře celé zrůžovělé, neustále se

chichotala a co chvíli jí telefon zapípal nově příchozí textovkou, přičemž se jí oči rozzářily ještě víc. Harriet se hned cítila lépe, když poslouchala, jak dcera vypráví o tom, jaký měla den, a o chystané party na oslavu konce školního roku, kterou pořádal desátý ročník, a hrálo ji pomyšlení, jak krásné stvoření s očima jako koloušek Bambi, s dlouhýma nohama a žlutohnědými vlasy z Molly vyrostlo.

Zapnula televizi. Show Alana Cartera právě začínala, a tak se k sobě schoulily na gauči a obě se chechtaly, když Alan teatrálně rozprávěl, jaký měl týden. Už zažila i horší páteční večery, připomněla si Harriet s Molly přítulenu k sobě. A co se toho večírku týká... jakého večírku? Už zapomněla, že vůbec nějaký existoval.

Mezitím Robert vystoupil na stanici metra Tottenham Court Road, ohlédl se přes rameno a nechal se pohltit davem mířícím do Soho. Miloval horký špinavý Londýn v letní páteční večer, kdy už se všichni těšili, až budou mít padla a oni nebudou mít nic lepšího na práci než sedět s kamarády na zahrádce oblíbené hospody a klábosit o všem a o ničem. Právě v takových chvílích Robert litoval, že nemá opravdové zaměstnání, kde si může s úderem půl šesté (pěkná blbost) odpíchnout. Dokonce mu chyběla i kamarádská parta lidí, s nimiž pracoval v doručovací firmě, takové to chlapské žertování, příliv adrenalinu, když se vám podařilo předjet řidiče dodávky, radost z toho, že můžete být každý den venku, a ne sedět na špatné straně okna. Ale co. Jak si ustlal, tak si teď musí lehnout.

Bloumal kolem pizzerií a nehtových studií, antikvariátů a klubů, kde se provozovala bondáž, kolem divadel a zářivě osvětlených restaurací, které už se topily v davech batohy obtěžkaných turistů toužících pořídit si další selfie. Pokračoval dál, kličkoval ulicemi plnými lidí, dokud nezapadl do postranní uličky. Naposledy se ohlédl přes rameno a vklouzl do ošuntělé, pivem páchnoucí hospody U Věrného psa, která představovala skvělý úkryt před světem.

Objednal si půllitr piva a talíř hranolek a usadil se k prázdnému stolu s dobrým výhledem na obrazovku televize, kde zrovna začínal zápas v boxu. Pak pro všechny případy ještě vypnul telefon.

S bodnutím viny pomyslel na svoji manželku, která zůstala doma a šaty na večírek uložila zpět do temnoty šatní skříňe. „Promiň, miláčku,“ řekl jí předtím a myslel to *upřímně*. Harriet byla skvělá žena. Taková, která nosila třešňově červenou rtěnku a v tužkové sukni měla božský zadek. Žena, která brečela, když se koukala na svatbu v telenovele (to jako vážně) a v ložnici rozvěšovala světelné řetězy. Stejně tak to však byla žena, která každý den tvrdě pracovala a bojovala za děti ve své péči. Na zahradě pěstovala květiny a sbírala starobylé flakony od parfémů, ale stejně tak dokázala strčit každého do kapsy, když přišlo na to sníst nejpálivější kari pod sluncem. Ani se u toho nezapotila.

Ach ano, Harriet byla úžasná. Právě teď si však nebyl jistý, že si takovou ženu zaslouží. Právě teď bylo těžké podívat se jí do očí a znovu jí lhát.

Musí si jenom víc věřit, povzbuzoval se, když si do pusy nacpal další hranolek. Musí vydržet a počkat, až se štěstí obrátí na jeho stranu. A ono se brzy obrátí. Musí.

KAPITOLA PĚT

„Freyo? Máte chvílku? Potřebuji s vámi mluvit.“

Bylo půl deváté v pondělí ráno, ale Freya už se cítila, jako by měla za sebou celý týden plný stresujících událostí. Dexter si ráno po probuzení se zpožděním uvědomil, že ho čeká test ze zeměpisu, a tak se mračil a hřměl stejně jako jedna z těch sopek v jeho učebnici. Teddy proměnil složenou hromadu vypraného prádla v jednu velkou zmuchlanou kouli, když hledal svoje ponožky se Spidermanem, ačkoli v jeho zásuvce s ponožkami bylo nejméně pět dalších, bez problémů nositelných párů sbalených do úhledných klubíček. A Libby u snídaně jen tak mimochodem ohlásila, že její třída má dneska odpoledne čajovou party a ona s sebou musí přinést nějaké jídlo. Vzhledem k tomu, že jejich kuchyňské skříňky momentálně ukrývaly jen různé druhy letitých konzerv – fazole, měsíčky broskví ve sladkém nálevu a hrachovou kaši, kterou nikdo nejedl –, všechny dost staré na to, aby si zažádaly o důchod (vážně už se musí dostat do supermarketu, nejlépe kdyby to stihla ještě v tomhle století), jediným jídlem, které se alespoň vzdáleně hodilo na čajovou party, byly celozrnné čokoládové sušenky. Bohužel, když Freya navrhla tohle řešení, Libby se strašně rozčílila a reptala, že čokoládové sušenky nejsou žádné party jídlo a že všechny ostatní mámy

pečou koláčky s duhovou polevou. „No, kdybys mi to řekla dřív, možná se s tím ještě dalo něco udělat,“ procedila Freya skrz zaťaté zuby s pocitem, že její trpělivost brzy praskne jako bublina ze žvýkačky.

„Jo, kdybys to řekla dřív, máma by koupila taky nějaký křupky. Taková oběť,“ bručel si Dexter sarkasticky pod vousy z místa, kde do sebe ládoval skoro celou obrovskou krabici kukuřičných lupínků a zároveň se snažil zapamatovat si mapu Střední Ameriky.

Freya si sama pro sebe počítala do dvaceti, aby nezačala ječet. Na pár pošetilých okamžiků ji napadlo, jestli by se neměla pokusit vyrobit nějakou polevu a ty čokoládové sušenky s ní ozdobit, aby vypadaly slavnostněji – ne, to je pěkně šílený nápad, *zbláznila* se snad? –, a potom jim raději začala chystat balíčky s obědem. Balíčky s obědem, které – protože si tak zoufale potřebovala udělat výlet do supermarketu – byly žalostně nudné (zbytky pečeného kuřete, jablko, kousek sýra a krekry) a které znovu ukážou, jaké zanedbané chudinky v porovnání s kamarády (mini saláty a čerstvě upečené párky v těstíčku a pohádkové dortíky s tou podělanou duhovou polevou) její děti jsou. Grrr. S určitou dávkou jízlivosti si vzpomněla na svého manžela Victora, jenž si skoro jistě ještě bezstarostně vyspával v pobytovém tréninkovém centru, a měla největší chuť sebrat se, zajet tam a zatroubit na klakson přímo pod jeho oknem. Jen tak ze škodolibosti. Aby se s ním podělila o svoje utrpení.

Cestou do školy se před ní dvakrát na světlech vmáčkli nedočkaví řidiči a jeden z nich jí dokonce ukázal prostředník. Potom musela vynadat Dexterovi, který si zvykl používat svůj vlastní slovník nadávek, kdykoli to

bylo možné. V tomhle případě nazval druhého řidiče „totální talamancou“.

„Dextere, to stačí,“ vyštěkla Freya.

„Co je? Jenom jsem řekl, že je to Talamanca. To je oblast v Kostarice. Myslel jsem si, že budeš ráda, že jsem se naučil něco na svůj test ze zeměpisu.“

„Talamanca,“ papouškoval Teddy se škodolibou radostí a Freya hluboce zasténala. Skvělé. A do pěti minut to budou znát všechny děti ve třídě, jen počkejte. S jejím štěstím později obdrží zdvořilý telefonát od zástupkyně: *Doktorko Castledineová, nechci vás děsit, nic zlého se nestalo, jen se obáváme, že Teddy poslední dobou používá pro něj ne právě vhodný jazyk...*

Jen to zkus, drahá, pomyslela si Freya zasmušile. *Teprve potom poznáš, co to znamená opravdu mluvit sprostě.*

Nepředstavovala si, že mateřství bude vypadat zrovna takhle. Před lety, to léto, kdy byla těhotná s Dexterem, trávili s Vicem nějaký čas v Devonu a jednoho dne si udělali výlet na místo do nádherného rozlehlého domu u moře obklopeného rozkvetlými zahradami. Zastavili se na piknik a s úsměvem pozorovali rozesmáté rodiny, které společně válely sudy z prudkého zatravněného kopce, načež skončily dole v jednom velkém propletenci paží a nohou. *Takoví budeme,* pomyslela si Freya šťastně s jednou rukou položenou na vystouplém břišku, zatímco žvýkali sýrové sendviče se salátem. *Budeme taková ta rodina, která za krásného počasí válí jen tak pro zábavu z kopce sudy.*

Až na to, že se z nich nakonec stala spíš rodina, která se hašteří v autě, nikdy nechodí nikam včas a zmítá se od jedné krize ke druhé, ať už šlo o jídlo na party, špinavé prádlo nebo něco úplně jiného.

A teď přijela do práce, kde byla jako obvykle nucená odvrátit pohled, aby se vyhnula plakátu s nápisem MÁTE PROBLÉM? (*ach, běžte s tím už někam*), snažila se dostat ty zmatené myšlenky z hlavy, a ani ne pět minut po příchodu ji Elizabeth, vedoucí ordinace praktického lékaře, požádala, jestli by nemohla „na slovíčko“. *Je pondělí, ty totální talamanco*, pomyslela si Freya v duchu, když se snažila zkroutit tvář do něčeho, co by se podobalo příjemnému úsměvu. „Samozřejmě,“ odpověděla s falešnou srdečností.

Doktorka Elizabeth Donnellyová byla vysoká elegantní žena něco přes padesát, vždy bezvadně upravená, s bystrými zelenými očima, jejichž pohled jako by vám pronikal až do samého nitra. Freya si často představovala, jak se Elizabethini pacienti nervózně vrtí, když s neochotným brbláním přiznávají, že ano, dobře, možná si dají víc než deset skleniček alkoholu za týden, a ne, má pravdu, pravděpodobně nemají dost pohybové aktivity, odhalila jste mě, doktorko.

Nyní však ten chladný šedivý pohled spočinul na Freye a ona se okamžitě začala cítit jako žáček, který zapomněl napsat domácí úkol. Bylo něco v nepořádku? Minulý pátek přišla do práce s takovou kocovinou, že z ní alkohol musel čpět do dálky, ale trocha alkoholových výparů přece ještě nebyl žádný zločin, ne? Polkla ve snaze uklidnit napjaté nervy a litovala, že si ten den nevezala další žvýkačku a nenastříkala na sebe víc parfému.

„Posaďte se,“ vyzvala Freyu Elizabeth a pokynula na volnou židli před svým stolem.

Elizabeth za sebou zavřela dveře, posadila se a do klína si položila béžovou kartonovou složku. „Domnívám

se, že jste minulý týden viděla Avu Taylorovou a její matku," začala.

„Avu a Melanie? Ano, viděla.“ Freya se krátce zasmála. „Abych pravdu řekla, vídám je docela pravidelně.“

Elizabeth se však neusmívala. Naopak, tvářila se velice vážně. Otevřela složku a vyndala z ní rukou psaný dopis. „A podle Melanie, když minulý čtvrtek přišly, poslala jste je pryč s receptem a slovy, že Ava má jenom –“ zadívala se na modrý dopisní papír, „letní nachlazení.“

Freya se zběsile rozbušilo srdce, když Elizabeth zvedla hlavu a klidně na ni hleděla v očekávání odpovědi. Tohle se jí ani trochu nelíbilo. Proč Melanie napsala Elizabeth o své návštěvě u Freyi? Co se to tady dělo? Pokusila se uklidnit a vzpomenout si, o čem přesně se s Melanie bavily. „Vzpomínám si, že jsem Avu prohlédla a že měla lehce zvýšenou teplotu,“ prohlásila.

„Řekla jste paní Taylorové, a teď cituji z jejího dopisu, že jenom trochu posmrkává, a proto je taková rozmrzelá.“

Freya zrudla. Její vlastní slova jí zněla bezcitně, když je slyšela z úst někoho jiného, jako by celou situaci zlehčovala. „No, víte, Melanie má ve zvyku zveličovat každé lehčí onemocnění,“ řekla na svou obranu. „Ava měla prokazatelné příznaky nachlazení, ale jinak vypadala spokojeně. Nepůsobila sklíčeně ani netečně.“ Vybastavila si zvědavý pohled malé holčičky, když ji vyšetřovala, a jak máchala ručkama kolem sebe, jako by hrála na piano. Takhle nevypadá nemocné, popudlivé dítě, nebo snad ano? „Doporučila jsem Melanie – paní Taylorové –, aby jí dávala hodně pít, a pokud by se teplota zvýšila, měla jí dát paracetamol.“ *Ale no tak*, chtělo se jí

říct Elizabeth. *O co tady jde? Každý doktor by jí poradil to samé. Melanie je neurotická, to je celé.*

„Avin stav se však brzy po příchodu domů bohužel rapidně zhoršil,“ oznámila jí Elizabeth až znepokojivě klidným způsobem. „Ještě tu noc byla ve vážném stavu přijata na pohotovost, kde jí diagnostikovali bronchiální pneumonii. Od té doby je na jednotce intenzivní péče.“

Freya měla najednou pocit, jako by jí z plic unikl všechn vzduch. Na okamžik nemohla popadnout dech, stejně jako určitě nemohla chudák maličká Ava. Ale vždyť ji *opravdu* poslouchala, pomyslela si v duchu. A neslyšela žádné sípání ani dušnost. Že by něco přeslechla? Náhle si nebyla jistá. Fungovala na automatického pilota, cítila se mizerně a přemýšlela o tom, kdy si bude konečně moct loknout ginu, vzpomněla si provinile.

Upila kávy, aby svlačila vyschlá ústa. Byla tak horká, že si opařila jazyk, ale nevšímalá si toho. Bronchiální pneumonie, *do hajzlu*. To nikdy nebylo dobré, obzvláště když se to týkalo šestiměsíčního dítěte. „Bude v pořádku?“

„Paní Taylorová mě neinformovala o podrobnostech.“ Elizabeth si maličko povzdechla. „S lítostí vám musím oznámit, že podala oficiální stížnost na vaše chování a způsob, jakým jste se postavila k její žádosti o vyšetření.“ Znovu se zahleděla do dopisu. „Prohlašuje, že jste jednala nedbale a nebrala jste její obavy vážně. Dále udává, že kvůli vašemu závěru – že Ava je pouze nachlazená, jinak naprosto zdravá – odkládala odjezd do nemocnice, protože nechtěla způsobit poprask.“

Melanie Taylorová že nechtěla způsobit poprask? Kristepane, to by bylo poprvé. Freya si nemohla pomoci, ale musela se bránit. „Elizabeth, nevěřím, že jsem něco

zanedbala,“ řekla a snažila se, aby se jí u toho příliš netřásl hlas. „Holčičku jsem vyšetřila, změřila jsem jí teplotu a poslechla si ji, podívala jsem se jí do úst. Na poslech byla čistá, krk měla trochu nateklý – což jsem taky paní Taylorové oznámila –, ale nekašlala ani nedýchala zrychleně. Teplotu měla jenom mírně zvýšenou.“ Jak se dostávala do varu, zvýšila hlas. „Je mi líto, že se Avin stav tak rychle zhoršil, ale není to tak v případě zápalu plic u dětí často? Nejsem jasnovidka, nedokážu předpovědět, že se stav dítěte za tři hodiny obrátí k horšímu!“

Hups. Tu poslední větu si možná měla nechat pro sebe. Do té doby si vedla dobře. Nyní se však roztrásla a tváře jí zrůžověly.

Elizabeth ji jako obvykle chladně hodnotila pohledem. Lehce se zamračila a po dlouhé odmlce, která se Freye zdála nekonečná, řekla mírným tónem: „Nerada se na to ptám a jsem si jistá, že se paní Taylorová musela splést, ale obvinila vás z... ehm... ‚pití na pracovišti‘, jak to nazvala. Já samozřejmě věřím, že se jedná o směšné prohlášení, ale jako vaše nadřízená jsem vás s jejím obviněním musela seznámit. Tvrdí, že viděla ve vaší kabelce lahev alkoholu.“

Freye se po obličejí rozlilo horko a na okamžik nebyla schopná mluvit. „To je prostě...“ Zakoktala se, jako by nemohla najít správná slova. „To je naprosto absurdní,“ dostala ze sebe, ale pod stolem zkřížila prsty. „A nepravdivé.“

Ach ne. Takže Melanie *viděla* lahev ginu vyčuhující z kabelky. Není divu, že se uchýlila k tak drastickým opatřením. Freya svěsila hlavu neschopná podívat se Elizabeth do očí. Byl to zatím ten nejhorší moment její

profesionální kariéry. Nepila v práci. Jistě, možná ji to ve slabé chvíli lákalo, a ano, cítila se natolik mizerně, že u sebe měla lahev ginu, aby ji večer měla po ruce, až se bude chtít trochu odreagovat. Ale v práci doopravdy nepila. Nikdy. Neměla totiž s alkoholem *problém!*

Elizabeth si pročistila hrdlo. „Je všechno v pořádku, Freyo?“ zeptala se jemně. „Vím, že jste nedávno přišla o otce, ale...“

Freye zvlhly dlaně. Netvrďte jí, že její šéfová věří Melanie. Všimla si Elizabeth něčeho během všech těch rán, kdy přišla do práce s kocovinou? Zaznamenala ten pach zoufalství, který se jí v posledních týdnech tak neúnavně držel a nechtěl se pustit? Její představitivost se rozběhla na plné obrátky a v duchu už viděla, jak na recepci namátkou kontrolují tašky všem zaměstnancům a dávají jim dýchnout do balonku.

„Jsem v pořádku.“ Tolik se snažila ignorovat své vnitřní chvění, až se zajíkla. „Naprosto v pořádku. Trochu unavená, ale to je všechno. Už se těším příští týden na dovolenou.“

„Samozřejmě,“ odvětila Elizabeth, jako vždy s profesionálně zúčastněným výrazem ve tváři. „No, připadá mi, že jste pro Avu udělala vše, co bylo třeba, a nic jste nezanedbala, ale obávám se, že musíme postupovat podle oficiální procedury.“

„Dobře,“ přitakala Freya žalostně. „Jistě.“

„Navrhnou jí, abychom se všechny tři sešly a prodiskutovaly v čem – jestli vůbec v něčem – a kdo udělal chybu a jak bychom se mohly z té situace poučit. Jakmile bude Ava venku z nemocnice, přirozeně.“

Freyino srdce pokleslo jako drahé hodinky na dno bazénu. „Dobře,“ přitakala znovu s vědomím, že nemá

moc na výběr. Taková schůzka znamenala podívat se Melanie do očí a říct, že se ohledně té lahve s ginem spletla. Freya nebyla dobrá lhářka. Její maska se dokázala rozdrobit stejně lehce jako celozrnná sušenka.

Elizabeth vstala, složku přitisknutou k hrudníku. Freya se mohla jenom dohadovat, jaké otázky teď dozrávají v mysli její šéfové. *Je všechno v pořádku, Freyo? Máte problém s alkoholem, Freyo? Hrozí vám nervové zhroucení, Freyo?*

„Dobrá,“ prohlásila Elizabeth. „Dám vám vědět, co mi odpoví nebo pokud budu mít nějaké nové zprávy o Avě. A Freyo...“ Zastavila se s volnou rukou položenou na opěradle židle. „Jsem tady pro vás, na to nezapomínejte. Kdybyste si chtěla vzít volno nebo si jen tak popovídat, víte, kde mě najdete. Loni jsem taky ztratila tátu. Vím, jak je to těžké.“

Freya do očí znenadání vstoupily slzy. Hloupé horké slzy slabosti, které ji nečekaně přepadly ze zálohy. Mezi těmito čtyřmi stěnami byla vždy hrdá na svoji kompetenci, svoje dovednosti a vědomosti. Nebyla zvyklá, aby na ni někdo shlížel s obavami či pochybnostmi, natož aby její šéfová hodnotila, zda je ke svojí práci stále způsobilá.

Spolkla knedlík, který se jí utvořil v krku, a otočila se ke svému počítači. Rázná, výkonná, vše pod kontrolou. „Děkuji vám,“ zamumlala. *A teď už prosím běžte, pomyslela si. Běžte, než se tu před vámi trapně rozbřečím a vysypu na vás všechny svoje problémy. Běžte, dokud mi zbývá ještě poslední zdání důstojnosti.*

Elizabeth odešla. Jakmile se za ní zavřely dveře, Freya otevřela ústa v němém výkřiku utrpení.

KAPITOLA ŠEST

Robert se vrátil ze svého fajnového nakladatelského večírku docela pod obraz: kravatu nakřivo, na obličejí mu naskákaly fleky a z jeho dechu táhl alkohol tak silně, že se ze zdi dvacet kroků opodál odlupovala omítka.

Navzdory svému vzezření ujišťoval Harriet, že to byla skoro ta nejnudnější party, jakou v životě zažil. „Tyhle lidi,“ povzdechl si dramaticky a oblečený se svalil na postel. „Taková banda pitomců, vážně. Úplná přehlídka nadutejch melounů.“ Přehodil přes ni paži a Harriet ve tmě jen protočila panenky, protože s udivující jasnozřivostí tušila, co přijde. „Když už mluvíme o melounech...“

Harriet, stále dotčená, že ji nechal doma i s příšerně svědícíma oranžovými nohama a tužkou neuměle vykresleným obočím, a to všechno pro nic za nic, se odtáhla od jeho šmátrajících rukou. „Jsem unavená,“ odpověděla.

„Ale no tak, Harri,“ zaúpěl a nemotorně se doválel po posteli až k ní, aby se k ní přitulil zezadu jako lžička. Docela ambiciózní počín, když vezmeme v úvahu, že ona ležela pod peřinou a on na ní. „Nebud' taková. Bylo to příšerné. Milost. Měj se svým manželem slitování. Bud' na něj trochu milá...“

Harriet si odfrkla, ale on to vzal zřejmě jako povzbuzení, protože okamžitě začal zápasit s příkrývkou a hledat, kudy by pod ni nacpal ruce. „Kde je moje nádherná žena?“ křičel dramaticky a tápal kolem sebe. „Jak já toužím po své překrásné manželce! A místo toho jsem byl úplně sám vržen do moře inteligence...“

„Spíš moře chlastu, řekla bych.“

„Ty mělké vody... Mmm, ahoj.“

Nějak se mu podařilo, stále ještě oblečenému, zavrát se pod peřinu a svýma horkýma rukama teď spočíval na jejích bocích. Navzdory předchozí rozmrzelosti teď Harriet pod jeho dotykem tála. Na alkoholu bylo něco, co z jejího manžela dělalo sexuchtivého pubertáka, který jí právě chtěl přefíknout nohu. Měla by ho odmítnout, ale jeho chování bylo jakýmsi dojemným způsobem roztomilé. Stejně bude nejspíš do dvou minut spát.

Poraženě si povzdechla. „Tak do toho, vyprávěj mi, jak to bylo příšerné.“

Nepotřeboval povzbuzení, aby se k ní přitiskl blíž. „Ty ženské byly všechny naprosto ohavné. Příšerné babizny studené jak led, s bradavicí a chlupem na bradě. Kdybys mohla jít se mnou, byla bys tam zdaleka to nejkouzelnější stvoření.“

„Myslíš?“

„Nemyslím, já to vím. A jídlo bylo skoro stejně nudné jako konverzace. Vůbec by ti nechutnalo. Prapodivné jednohubky, malé mastné párečky...“

„Když už mluvíme o malých mastných párečkách...“ Škádčila ho Harriet a natáhla ruku za sebe, aby se ho mohla dotknout. „Dělám si srandu, jasný?“ vyprskla, když jí odpověděl pobouřeným odfrknutím. Potom se

posadila a vybuchla smíchy. „Robe,“ řekla. „Ty máš na sobě pořád ještě boty?“

Harrietina schopnost rychle se otrást z takových maličkostí jen dokazovala, jak moc Roberta miluje: propadák s pozvánkou na večírek (neřekl jí, že ji nepozvali, ať už tvrdil cokoli), naprosto neuvěřitelné výmysly, s nimiž na ni vyrukoval, když předstíral, jak hrozný večer strávil (babizny s chlupatou bradou, to tak). A co se týká toho hnusného chrápání, které se mu začalo drát z hrdla, když o chvíli později usnul na zádech, Harriet si byla jistá, že nejedna žena, jež musí čelit podobné situaci, by měla sto chutí nacpat mu polštář do té jeho doširoka otevřené pusy a držet ho tam tak dlouho, dokud by ten příšerný zvuk neutichl.

Ona však místo toho ležela ve tmě a asi po milionté přemýšlela, jaké měla štěstí, že ho potkala, a jak byla ráda, že tu teď může být po jeho boku, ať už chrápe, nebo nechrápe. Někdy měla pocit, že její srdce překypuje tak bezbřehou láskou k němu, až si namouduši myslela, že praskne.

Ach, Robert! Harrietino první manželství skončilo katastrofálně už před sedmi lety – existovala vůbec v Londýně jedna jediná žena, s níž by Zloduch Simon *nespal*? – a od té doby se volným pádem propadala do čím dál hlubšího zoufalství a ztratila veškerou naději, že na ni v životě ještě čeká něco hezkého. Tenkrát bylo její dceři Molly osm a obě dvě k sobě hodně přilnuly, když zůstaly v malém pronajatém bytě opuštěné a nejisté. Harriet si pořád dokola opakovala, že nepo-

třebuje muže, který by se jen poflakoval a působil další potíže. Bylo jí lépe bez nekonečně odmítaných telefonních hovorů a podezřele tlumených rozhovorů a určitě už se nechtěla do konce svého života znovu ocitnout v blízkosti prolhaného nevěrného lamače srdcí. Podle její nejlepší přítelkyně bylo klíčem k úspěchu pozitivní myšlení. (Podle všeho se Gabbi každé ráno postavila před zrcadlo a řekla si: „Mám tě ráda, jsi úžasná, jsi ta nejskvělejší žena na světě, jaká kdy žila.“ A bez pochyby to všechno pronesla se zbožňující upřímností. Možná dokonce někdy to zrcadlo i políbila.)

Tohle už bylo na Harriet trochu moc, a tak se nesměle pokoušela o vlastní verzi pozitivního myšlení. Připomínala svému vlastnímu, cynicky vyhlížejícímu odrazu v zrcadle, že má přece Molly, skvělé kamarády a akorát dost peněz na to, aby z nich mohly vyžít. A i když každý tvrdil, že být nezadaný ničí ducha, nejspíš to nebyla tak docela pravda. Alespoň mohla jíst zmrzlinu v posteli a sledovat přihloupulé americké reality show, aniž by si někdo stěžoval. A taky nemusela snášet pořad *Zápas dne*. Muži – pfff. Ti už ji ani v nejmenším nezajímali.

Ale potom potkala Roberta – ze všech lidí právě jeho – na kurzu výroby nábytku pro začátečníky a muse-la přehodnotit svoje plány takřka přes noc. Ten kurz byl narozeninový dárek od Gabbi („Vsadím se, že tam bude *spousta* žhavých chlápků,“ prohlásila bez obalu, když Harriet otevřela obálku a zamračila se na poukaz, který našla uvnitř.) a Harriet, která si s kladivem a pilkou dokázala poradit asi tak stejně jako její dvě osmdesátileté babičky, ještě na poslední chvíli uvažovala, že to zabalí dřív, než kurz vůbec začne. Díkybohu, že to neudělala. A díkybohu, že si náhodou v dílně sedla právě vedle

Roberta: zábavného usměvavého tmavovlasého Roberta, který jí pomohl s hoblíkem a utahoval si z ní, když při prvním použití vrtačky ječela jako pavíán.

Ačkoli se jí přičilo něco takového před Gabbi připustit (její přítelkyně totiž v takovém případě dokázala být nesnesitelně namyšlená), Harriet rychle zjistila, že se na čtvrté večery mezi pilinami a dřevěnými hoblinami těší. Snažila se soustředit na to, co jim seriózně se tvářící lektor Liam vykládal o rybinovém spoji, ale očima vždycky zabloudila k širokým ramenům božského Roberta. Mučila se pohledem na jeho trochu přerostlé střapaté vlasy, které mu spadaly na krk, fantazírovala, jaké by to bylo cítit na kůži tmavé jednodenní strniště lemující jeho čelist. Při druhé lekci se stihla zmínit o tom, že je nezadaná, a při čtvrté, když už nedokázala déle čekat, ho pozvala na skleničku. Zbytek už byl historie. Když se kurz nachýlil ke konci, Harriet sice neměla slušný kus nábytku, na němž by mohla ukázat svou snahu – za vlastnoručně vyrobenou stoličku sklídila od dcery leda tak posměch, takže ta nyní stála schovaná v koupelně a plnila přízemní roli stolečku na proutěný košík s toaletním papírem –, ale komu na tom záleželo? Namísto toho si pro sebe ulovila toho nejmiřejšího muže v celém Londýně. „Neříkala jsem ti to?“ chvástala se Gabbi, když jí Harriet tu novinu oznámila. „Neříkala jsem, že se to stane?“

Harriet se v posteli sama pro sebe usmála. Našla Roberta a to stálo za trochu té Gabbiny samolibosti. Stálo to i za to, muset občas vedle sebe snést opilého chrápajícího smradlocha. Protože podívejte se na ni teď: je šťastně vdaná, má úžasnou dceru, jistou práci a na obzoru už se rýsuje dovolená. Kdo by mohl chtít víc.

KAPITOLA SEDM

Jak je zvláštní balit letos jenom pro jednoho, pomyslela si Olivia, když skládala čisté oblečení do kufru. Posledních deset nebo jedenáct let Alec pravidelně odcestoval do lasturového domku několik týdnů před ní, aby mohl pracovat, načež jí během telefonních rozhovorů diktoval, co všechno mu má ještě přivést. „Zapomněl jsem si strojek na holení,“ oznámil jí vesele, aby si mohla na (už tak pěkně dlouhý) seznam připsat další položku. „Noci jsou tady teď docela chladné, mohla bys mi přivést bačkory?“ vzpomněl si při telefonátu následujícího večera.

Láskyplně sykla, sdělila mu, že se z něj stává beznadějný sklerotik, a zeptala se ho, na co zemřel jeho poslední otrok. Ve skutečnosti jí to však nikdy nevadilo. Spíš jí těšila skutečnost, že mu může být nápomocná, že ji potřebuje. Šlo o malou připomínku toho, jak je pro něho nepostradatelná, jak pevné pouto mezi nimi přetrvává. Jakmile dokončil svůj román a poslal ho svému nakladateli a agentovi, zvedl sluchátko a zavolal jí: „Už jsem celý tvůj, lásko. Přijed'. Chybíš mi.“

Možná byla pošetilá, ale po téměř čtyřiceti letech manželství jí z jeho hlubokého chraplavého hlasu i po telefonu naskakovala husí kůže. Tou dobou už měla samozřejmě všechna zavazadla sbalená a posledních

několik dní trávila v nervózním očekávání, jaké budou jeho další rozkazy. Některé roky zavolal později než jiné, to pokud mu dokončení knihy dalo mimořádně zabrat, a Olivia z toho byla celá nesvá, neschopná soustředit se na svoji vlastní práci, ani na plení či na kávu se sousedkou, protože duchem byla jinde, jak moc se snažila Aleca silou vůle přimět, aby uspěl. Když potom telefon konečně zazvonil a ona dostala oficiální svolení, že může přijet, protože jejich prázdniny začínají – ach můj bože, jaký nával pýchy a radosti pokaždé pocítila. „Dobrá práce!“ křičela s větším nadšením, než jaké projevoval on sám. „Dobrá práce, miláčku. Už jsem na cestě.“

Zahlédla ho, jakmile zabočila na příjezdovou cestu. Stál na terase a oběma rukama mával tak, až si málem srazil z hlavy ten směšný slaměný klobouk, co tak rád nosil. Byl neoholený a rozcuchaný – jako nějaký poustevník, škádlila ho –, ale překypoval nadšením. Práce byla hotová, teď nastal čas užít si trochu zábavy.

Snažila se moc o tom nepřemýšlet, když nyní balila pár posledních věcí: kartáček na zuby a toaletní potřeby, hrstku Teddyho plastových dinosaurů, které tuhle našla stát s vážným výrazem na stráži okolo křoví, kde je vnuk musel zapomenout, a – poněkud váhavě – i Alecův poslední rukopis, úhledně vytisknutý a uložený v kartonové složce. „Myslíte si, že byste se mi mohla ozvat do začátku srpna?“ zeptala se jí po telefonu Eleanor, jeho nakladatelka, vysokým napjatým hlasem, jako by ji někdo škrtil. „Já jenom že... bychom tu knihu rádi vydali na Vánoce, jak bylo původně plánováno, ale vím, že ten termín je dost šibeniční, takže...“

Olivia jí nic neslíbila. Stále si nebyla jistá, jestli chce

Alecův poslední rukopis číst s vědomím, že už z jeho pera žádná další slova nikdy nevzejdou. Obávala se, že by ji to mohlo vykoledit ještě víc.

No, až dorazí do Silver Sands, bude mít každopádně ještě dost času o tom popřemýšlet. V lasturovém domku se vždycky všechno zdálo jednodušší. Londýnský dům byl pro ni od Alecovy smrti jako klec, žalář zármutku, příliš dusivý, příliš tichý, bez něho příliš prázdný. Udělá jí dobře odsud uniknout.

Zapnula zavazadlo, naložila ho do kufru auta a zamkla hlavní dveře. Když jí znenadání došlo, jak dlouhá cesta ji čeká, prsty svírající klíče se jí roztřáslly. Zvládne to vůbec? *No tak, Liv*, představovala si, jak jí Alec říká. *Přemýšlej o tom jako o dobrodružství, ne jako o problému, hm?*

Když však nastartovala auto a vydala se opatrně dolů po cestě, nemohla si pomoci, ale napadlo ji, jestli už náhodou nemá všechna dobrodružství za sebou. Tak zoufale svého manžela postrádala – jak by ji tedy tohle léto mohlo čekat něco jiného než zármutek?

K jejímu vlastnímu překvapení se jí maličko zvedla nálada, jakmile nechala Londýn a jeho netrpělivé řidiče přejíždějící z pruhu do pruhu za sebou. Vzala si Alecovo audi, které se řídilo daleko lépe než její starý renault, a vnitřek auta rozezněly tóny jejího oblíbeného houslového koncertu postupně nabývajících na hlasitosti. Jak mířila dál na západ, dálnice vedla mezi zvlněnými zelenými kopci a poli vlnícího se zlatého obilí, za nimiž v dálce vykukovaly věžičky kostelů a malebné vesničky.

Možná měl Robert pravdu, pomyslela si: navzdory žalu, jež pořád nosila v sobě a tížil ji na prsou jako ocelové závaží, pár dní volna by jí opravdu mohlo udělat dobře. Přinejmenším na chvíli přestane osamoceně bloumat po domě v Hampsteadu s tou příšernou oslabující netečností, kterou pocítovala během posledních týdnů. Tady ji nebude rušit žádné vyzvánění telefonu ani zvonek u domovních dveří a bude se moct rozmazlovat dlouhými procházkami po pobřeží, sklenkou vína na zahradě při západu slunce a všemi těmi knížkami a dévéděčky, jež si přibalila na deštivé dny. Mohla by si třeba taky vyrazit na výlet lodí, což si Alec trpíci mořskou nemocí nikdy dvakrát neužíval.

Když o několik hodin později dojela do Silver Sands, vesnice působila chladně a pošmourně, ale ona urazila několik posledních metrů po silnici vedoucí k lasturovému domku s pocitem tichého triumfu, že se bez cizí pomoci dokázala dostat až sem. Ale potom její pohled padl na prázdnou terasu – letos tu nebyl žádný Alec, který by jí mával na pozdrav – a v očích ji okamžitě zaštípaly slzy.

Žádné slzy, přikázala si a divoce mrkala, aby je zahнала. *Žádná hloupá sentimentalita*. Místo toho si udělá hrnek horké čokolády, rozhodla se, hodí na sebe velký plandavý svetr a sandály a půjde se projít na pláž. V zátoce nebude v takový den, jako je ten dnešní, bezpochyby ani živáčka, až na pár turistů rozhodnutých užít si zábavu na pláži, i kdyby je to mělo zabít. Posadí se na skálu, bude upíjet horký nápoj a hledět na moře a nechá jemný větřík, aby odvál všechny starosti. Pohled na vlny, jak se třísťí o písek a zase se stahují zpět do moře, ji vždycky uklidňoval.

Když dorazila na místo, k jejímu překvapení už na příjezdové cestě parkoval malý červený fiat, načež jí došlo, že musí patřit jejich hospodyni Katie. Stará dobrá Katie! Snad už bude mít brzy hotovo, dům bude uklizený a všude bude vysáto, postele čistě povlečené. Byla takový jejich domácí anděl. Olivia bude muset nepochybně přetrpět další rozhovor plný upřímné soustrasti – všichni měli Aleca rádi a všichni jí chtěli rozvláčně sdělit, jak moc je jeho smrt mrzí –, ale s trochou štěstí to bude mít rychle za sebou, pak zavře dveře a bude mít celý dům jenom pro sebe.

„Haló? Jsem tady!“ zavolala, když za sebou otevřenými hlavními dveřmi vlekla dovnitř těžký kufr. Překvapilo ji, že seshora slyší hrát hudbu, ale ještě víc ji udivilo, že na stole, zjevně prostřeném k obědu, vidí ohromnou vázu plnou rudých růží. Zírala na předem nakrájený slaný koláč a misky salátu, podnos plný košíčků s krémem, které před neodbytnými mouchami chránil síťovaný poklop, dvě prázdné skleničky na víno a tři prostírání. Na jeden bláznivý okamžik si myslela, že vešla do špatného domu, že je na špatném místě. Ach bože. To už to s ní začíná být vážně tak zlé?

Ne. Samozřejmě že ne. Tady byl její sporák, veselá pruhovaná roleta na okně, stůl z borovice plný suků. Všechno bylo na svém místě. A přesto...

Potom se najednou ozval výkřik – „Táta je tady! Viděl jsem jeho auto!“ – a zvuk pospíchajících kroků. Olivia se zmateně otočila právě ve chvíli, aby spatřila chlapce, který vpadl do místnosti jako velká voda. Jakmile ji uviděl, jako by zamrzl na místě. „Ach.“

„Ty... ty hledáš svého otce?“ odvážila se Olivia. Nevzpomínala, že by Katie kdy mluvila o manželo-

vi nebo partnerovi. Nebo o synovi, když už jsme u toho.

Chlapec se při její otázce ošil, ale neodpověděl. Byl vytáhlý a měl tmavé vlasy, špičaté lokty a boulovitá kolena. Mohlo mu být asi jako Dexterovi, hádala, jedenáct nebo dvanáct. „Copak tady děláš?“ zeptala se mírně, když stále nic neříkal. Je to vůbec Katiin syn, přemýšlela Olivia ve snaze zjistit, proč a jak se ocitl v jejím domě. Zabloudil sem snad z vesnice, našel dveře otevřené, a tak si zalezl dovnitř jako toulavá kočka?

Potom si však vzpomněla na tři prostírání připravená na stole, dvě sklenky na víno. Nepřijela snad v nesprávný den, nebo ano? Možná ji na chvíli přepadlo stáří. Ale Katie by přece nepřipravovala v jejím vlastním domě oběd pro někoho jiného! Každopádně si byla jistá, že Robert říkal čtrnáctého července. Ještě teď ho mohla slyšet, jak jí předcítá slova, která píše na klávesnici: *Pokud bys mohla jako obvykle všechno připravit na můj příjezd... Kolikátého mám napsat? Čtrnáctého července?*

Něco tady nehrálo. Něco tak úplně nedávalo smysl. Dneska *bylo* čtrnáctého července, nebo ne? Náhle si nebyla jistá.

Než se Olivia stačila chlapce zeptat na cokoli dalšího, dolů po schodech se snesl Katiin hlas. „Promiň, neslyšela jsem tě, měla jsem zapnutou muziku a –“ Pak vstoupila do kuchyně a tentokrát to byla ona, kdo vypadal při pohledu na Olivii vyvedený z míry. No, koho proboha očekávala?

„Olivie,“ řekla Katie chraptivým hlasem, ve tváři najednou celá bledá. „Myslela jsem... Kde je Alec?“

Olivia na ni zůstala zírat oněmělá úžasem. Byl to snad nějaký krutý *vtip*? „Alec je mrtvý,“ pronesla po

mučivě dlouhé době a sevřela rukama opěradlo židle, jako by v ní hledala oporu.

Katie zalapala po dechu a ruka jí vylétla k hrudi. „Je... Cože?“ Obličej jí posmutněl. „Je *mrtvý*? Co tím myslíš? Kdy?“

Chlapcovy oči se rozšířily, ústa mu spadla. Pohledem těkal z Katie na Olivii a zpět. „Mami?“ ozval se. „Co se děje?“

Katii po tvářích stékaly slzy. „Ale ten e-mail... Říkal, že přijede jako obvykle...“

Ach bože. Bylo tak těžké udržet si přehled v tom, komu smutnou novinu oznámili a komu ne. Alecovi kolegové a známí z pracovních kruhů se o tom samozřejmě doslechli povětšinou díky šeptandě ve vydavatelském světě. V novinách vyšel nekrolog a o jeho smrti se několikrát zmínili i v televizním zpravodajství. Ale na chudáka Katie nějakou příšernou shodou náhod zapomněli.

„Ten e-mail psal Robert,“ řekla Olivia váhavě. „Musel ho poslat z Alecova účtu. Mrzí mě, že jsme ti nedali vědět dřív, ale byli jsme všichni tak zdrcení...“ Oliviiin pohled znovu padl na stůl prostřený pro tři, načež se zastavil na rudých růžích. Červené růže? Přelétla očima z květin na Katie, která stále vzlykala. Na mysli jí náhle vytanulo tolik otázek, že nedokázala myslet jasně. „Co se tady děje?“ zeptala se. „Nerozumím tomu. Očekávali jste někoho?“

Katie na to neřekla nic, obličej ukrytý v dlaních. Chlapec na ni dál zděšeně zíral a v Oliviiině mysli začala klíčit hrozivá myšlenka jako krvavá skvrna rozšiřující se na látce, která je každým okamžikem větší a větší. Katie byla opravdu velmi rozrušená. Daleko víc, než by